

ONA

RADIM MARTYNEK

ZDENKA TMĚJOVÁ

Ona aneb Na velikosti záleží

psychologicko-erotický román

Znáte to... **Potkáte pana Božského, nebo slečnu Božskou a je to láska jako trám!** Jste zamilovaní a vaše duše vzájemně souzní takřka v osmém nebi. Málokdo si však uvědomí, že **za současného stavu myslí může hormon fenylethylamin, který ovlivnil úsudek. Jsme zfetovaní.** Až v další fázi, kdy přiděl hormonů ustane, **prozřeme**, jenomže to už **může být pozdě...**

Kniha, kterou právě teď možná držíte v rukou, přináší modelový román včetně souboru skutečných příběhů nabízejících **vhled do problematických vztahů** zatížených **patologickým chováním** jedinců **s těžkou poruchou osobnosti.**

Psychopaté, manipulátoři, narcisové a jejich **oběti.** Lidé neschopní vcítit se druhého, jejichž **pokřivené vnímání světa** má pro okolí **devastující následky.** Násilí, ponížení, bolest, ale mnohdy také vzájemná závislost mezi utlačitelem a utlačovaným. **Jak se stane, že zabředneme do bahna, z něhož není cesty zpět?**

Román Ona je určen všem, kteří se zajímají o temné stránky lidské psychiky. Text je obohacen o glosy zkušených odborníků z řad práva, psychologie a psychopatologie; zároveň slouží jako prevence.

Cílem románu je inspirovat muže a ženy a pomoci jim pochopit, co se v jejich životech děje. Díky pochopení mohou osobnostně povyrůst a stát se silnějšími a psychicky odolnějšími.

♥♥♥

**„Vstal, roztáhl žaluzie a vzpomněl si na Zákopčaníkovo SLUNCE V DUŠI.
Byl nádherný, slunečný den... Ideální na to někoho zastřelit...”**

♥♥♥

Žijeme své krátké životy – nějakých sedmdesát/osmdesát let – a spousta z nás je už v třetině, nebo polovině svého života. Kdy chceme začít opravdu žít? Kdy chceme, aby si nás lidé začali vážit? Kdy si chceme začít plnit svá přání? A opravdu se chceme setkávat s negativními a nepřejícnými lidmi, kteří nás stahují na svou úroveň?

Poděkování

Každý, koho potkáme, je pro nás dar, test nebo trest.

Jana – jako má múza a inspirace – byla vším.

Proto/přesto jí patří významné poděkování

za vytvoření domova a sdílení toho

nejnevšednějšího vztahu

mého života.

Větší

díky

patří

Zdence Tmějové

za podporu v nejtěžších

dnech, ale také za psychologický

vhled a nemalý přínos celému románu.

S díky, s úctou a s obdivem Radim Martynek

1. kapitola

Vzal nakráplou desku s nakráplým hlasem Louise Armstronga a položil ji na gramofon. Slova jeho písní probouzí „slunce v duši“ snad v každém z nás, kdo vstáváme a s prvním úsměvem si každé ráno řekneme „díky bože, že si můžu užít další den a že můžu pracovat na svých snech“.

The colors of the rainbow so pretty in the sky
are also on the faces of people going by.
I see friends shaking hands
saying: „How do you do?“
They're really saying: „I love you.“

Ale nemusíme být nutně věřící, abychom si uvědomili, že je to určitý dar – moct vstát, moct dýchat, mít na jídlo, protože na planetě existují lidé, kteří musí vyžít s jedním dolarem denně, ale také lidé, kteří nemají ani desetinu toho štěstí, které máme my, kteří jsou nemohoucí, nepohybliví, závislí na péči ostatních nebo až příliš nezávislí.

A přestože máme to štěstí, tak si ho kolikrát nevážíme... Ačkoli Pavel vždy říkával, že štěstí je stavem mysli – to my se ráno po probuzení rozhodujeme, zda chceme být šťastní... Jak prosté, milý Watsone!

Nemusíme ani nutně čumět na bednu, abychom úspěšně zapátrali v mysli a vzpomenu si, kdo kdy pronesl ono památné „slunce v duši“.

Slunce v duši, slunce na tváři, a jakmile roztáhl žaluzie, tak i slunce na horizontu. Dychtivě pluje po obloze, aby dávalo život všemu, co potřebuje svit a teplo ke své existenci – člověka nevyjímaje.

Byl to nádherný den... Ideální na to někoho zastřelit...

Štíhlý chlápek v černých slim džínách, v bílé košili s puntíky, která nedbale vyčnívala ven z kalhot. V bílých teniskách – s dvoudenním strništěm dodávajícím jeho imagi – imagi jinak seriózního muže – na rozpustilosti – pomalu a s jistou grácií popíjel kafe, které umně vytvořil automatický espressovač za všechny prachy, z hrnku, který pořídil v obchodě „Vše za 30 Kčs“. Na mikrovlnce vyťukal 2-1-0-3 a dvířka se otevřela. Na první pohled nepoznáte, že jde o ocelový trezor, maskovaný jako spotřebič pro ohřev všeho možného zdravého i nemožně nezdravého.

Z útrobu „mikrovlnky“ vytáhl samonabíjecí pistoli Browning s mikrometrickým hledím a anatomickou dřevěnou rukojetí a položil ji na linku. Listoval v albu a v tichosti své mysli nahlas přemýšlel, kam dnes zamíří. Mladí, staří, ženy, děti, adresy a nějaká čísla. Někteří jsou přeškrtnutí červeným fixem napříč – ty už stihl vyřešit. Na ostatní ještě dojde.

Zvedl svůj šálek s kávou k ústům přesně mikrosekundu před tím, než kocour Charlie spolehlivě doskočil nad podšálek. Je to um koček, kdy dokážou přesně vyčihnout místo, kam doskočit, aby napáchaly co nejvíce škod, a časová vypočítavost, kdy dokážou přesně vyčihnout tu situaci, kdy se kočičí podnájemník nachází přesně u toho šuplíku, kde jsou schované mňamky.

Pavel odložil šálek na linku, kocour si přičichl ke kávě a odfrknul si tak kvalitně, že kávu zaručeně znehodnotil obsahem svého čumáku. Dostalo se mu pohlazení, pamlsku a ujištění „uvidíme se odpoledne“.

Pavel vložil album s fotkami mladých, starých, žen a dětí do zadní kapsy svých džín, dopil zatřísněnou kávu, zbraň vložil do pouzdra za opaskem svých kalhot, přehodil přes něj okraj své košile, osedlal sedadlo svého vozu a telefon položil do klína velkého plyšového medvěda vyvaleného na sedadle spolujezdce.

Šlápl na plyn, odbočil doleva, *volume* dal doprava a z beden se z osmi stran ozývala píseň Mirai:

*Vím, každý má své chyby
Záleží, na tom, kdo a jak je vidí
Některý ty tvoje se mi zatraceně líbí
Nakonec jsou chyby to, co z lidí dělá lidi*

Zazvonil u dlouhé přízemní budovy. Zvonek zazvonil, bzučák zadrnčel, dveře se pootevřely a ve vzduchu byla cítit ta vůně, kterou pozná každý člověk na první dobrou, aniž by ji kdy ucítil – mix síry a dřevěného uhlí. Vůně střešního prachu je tak nezaměnitelná a pro mnohé neodolatelná – fetiš mezi střelci coby

obdoba kakaa u milovníků čokolády a podpatků u milovníků dlouhých nohou. Otevřel mohutné ocelové dveře dokořán a budova s nápisem Střelnice odkryla tajemství ukrývaná za svými betonovými zdmi.

Byl klidný, rozvázný, pomalu procházel kolem regálů s krátkými i dlouhými zbraněmi, tlumiči hluku, kolimátory a střelivem. Klidným krokem prostupoval prostorem a nezastavoval se. O každé položce věděl dost na to, aby mohl zastoupit prodavače, pokud by jej stihlo *kovidátko*, a začít okamžitě prodávat.

„Ráži 22 Long Rifle, dvě krabičky,“ poručil si, aniž by použil kouzelné slovíčko.

„Áááá, pán je znalec,“ pokoušel se prodavač rozmluvit Pavla a přimět ho alespoň k souvěti, „náboje s okrajovým zápalem jsou primárně k užití ve zbraních s tlumičem,“ frajeřil prodavač. „Ráčíte jít lovit?“

Pavel položil bankovku na tvrzené sklo vitríny, pod níž se velebily zbraně značek Glock, Bereta, Remington a další kousky, sebral svůj zbrojní průkaz, průkaz zbraně, obě krabičky a bez jediného slova se vypařil jako mrak střelného prachu krátce po výstřelu.

Ve vilové čtvrti města zaparkoval před vícegenerační vilou s upraveným trávníkem a honosnou bránou. Na první pohled velmi vydařený kus, který se ale v kontextu okolní zástavby zdál ošuntělý. Vypnul motor, z klínu plyšového medvěda vzal krabičku s náboji a *napáskoval* zásobník prvními deseti kusy. Naposledy pohlédl do alba na fotku starého pána a fixem ji znehodnotil. Natáhl závěr zbraně a náboj vskočil do nábojové komory. Zbraň zajistil pojistkou, která brání výstřelu.

Vystoupil, pečlivě si upravil košili čnicí ven z kalhot, krouživým pohybem protočil a protáhl si pravé zápěstí. Vykročil. Jakmile se dveře domu otevřely, starý pán se ponejprv velmi nedůvěřivě podíval na Pavla – jakoby spatra – snad z obavy, že by mohlo jít o podomního prodejce energií společnosti Bohemia Energy jen pár dní po tom, co zkrachovala, ale vzápětí se s ústy lehce pootevřenými nadechl a dal neverbálně najevo, že jej poznává.

Pavel sáhl dozadu a tasil ze zadní kapsy podélnou bílou obálku, aby ji podal starému pánovi. Decentně se usmál... Poprvé v tomto dni... A odcházel vzpřímeně, přitom stejně nenápadně, jako když přicházel. Odcházel a už neviděl o dva milimetry širší úsměv starého pána a jeho noblesní úklonu hlavou, v níž skryl vše: poděkování, obdiv, úctu.

Když přejel poslední retardér a oba naposled nadskočili, protože v té rychlosti se ani plyšák nemohl udržet na svém *sítzu*, a proto udeřil svou obrovitánskou plyšovou hlavou o čalouněný strop auta, prudce zastavil a nalistoval další fotku. Fotku malého chlapce. Přeskrtil ji tlustým fixem, vzal medvěda a vystoupil v momentě, kdy klučina přicházel ke školce. Pavel se zaťatými zuby potlačil slzu, která se drala spolu s balvanem emocí slzní žlázou do oka, nasucho polkl, podíval se na babičku doprovázející kloučka a vzápětí na něj. Dřepl si, podal mu medvěda a s cílem pohladit vytvořil chlapci na hlavě roztomilý rozcuch. Dlouhým pohledem beze slov, jako by oběma řekl to prosté „sbohem“. Babička pohled opětovala a beze slov a květnatých souvětí dala naznačila, že ví víc, než dává najevo.

Starý pán ve vilové čtvrti otevřel obálku a našel v ní několik bankovek nejvyšší nominální hodnoty. Rozpomínal se, rozpomínal a pokud se rozpomněl, určitě vzpomíná na Pavlovo gesto dál.

Pavel si uvědomil, že album je vlastně téměř celé vyřešené a nezbyvá než udělat radost poslední osobě. Šlápl na plyn. Na displeji ve voze se objevila nová zpráva, Pavel zapnul autonomní řízení a uchopil telefon do ruky:

Od: Transplantační centrum

Text: CRP a krevní obraz – OK. Jaterní testy, ledviny, cholesterol, tuky – OK. Kortizolový profil – OK. TSH, ft4 a ft3, aTPO, aTG – OK. Krevní cukr – OK.

Přijel k nemocnici, zmáčkl silně zamáčkнутý čudlík na panelu se závorou, projel, zaparkoval na nejméně nápadném místě na samém okraji parkoviště, ale nic mu to nebylo platné, protože ve slunečném dni se jeho naleštěný vůz vyjímal jako lepá děva stojící u D1, které si každý všimne, a naivně doufající, že ve 130kilometrové rychlosti jí někdo zastaví.

Rychlým krokem prosvíštl květinářstvím a jen všímavý tvor by zaregistroval, že z vázy na pultu zmizela kytice a na váze se objevila bankovka, která jen silou své vůle nespadla do tůně v ní.

Díky barevným čárám zvěčněným na podlaze nemocnice věděl, že po žluté se dostane až na transplantační oddělení. S předstíraným úsměvem – zřejmě proto, aby nevzbudil pochybnosti o svém záměru – a s pokynem *per huba* předal přítomné recepční kytici, v níž dominovala okrová slunečnice, došel na konec chodby a usadil se v místě, které bychom mohli nazvat nemocniční čekárnou. Ale byla to spíše taková letištní lounge bez letadel, kde si člověk mohl dát kafe z automatu – dražší než doma, zato méně kvalitní – sednout ke stolu a pracovat při čekání na výsledky vyšetření, číst si či relaxovat, natáhnout se na pohovku nebo natáhnout bačkory.

Otevřel notebook, odeslal připravené e-maily, zavřel notebook, uvolnil pojistku zbraně a pohlédl vzhůru. V televizi zrovna běžela reportáž, v níž policie na úřadě zatýkala jistého zkorumpovaného obchodníka, který tajemníkovi úřadu přinesl tučnou obálku, a spolu s ním i samotného tajemníka, který tvrdil, že v obálce měla být jen tučná tlačěnka a peníze ho fakt, ale jakože opravdu, zaručeně, vpravdě a vskutku překvapily.

Pavel sundal ukazováček ze spouště, zajistil zbraň a položil ji na stůl před sebe. Potřetí se usmál a zadíval se do všudypřítomné kamery osudu:

„Žil jsem krásný život. Relativně. Vlastně až na to podělané dětství, kdy jsem musel svým mladším sourozencům suplovat rodiče, kteří byli v jednom kuse v alkoholovém opojení. Moje kariéra byla velmi strmá: Buď jsem uspěl, nebo selhal, ale to selhání bylo vždy obrovskou lekcí, která byla nezbytná pro budoucí úspěch. Přesně podle hesla „i pád na hubu je pohybem kupředu“. Zažil jsem spoustu vztahů, ale ten poslední byl nejdokonalejší. Děkoval jsem bohu, že mi seslal tak výjimečnou bytost, se kterou jsem si rozuměl, a to absolutně ve všem. Za dvacet pět let randění jsem nezažil takové souznění jako s ní. A dnes boha nenávídím, že mi ji zase sebral!“

Znova uchopil zbraň, uvolnil záchytku zásobníku a ten dopadl z výšky dvou centimetrů do jeho dlaně. Odložil zásobník, stáhl závěr a náboj vyskočil ze zbraně.

„Když mě bůh o Janu připravil, rozhodl jsem se hrát s ním vabank a dát mu na výběr: Buď mi ji vrátí, nebo ho připravím o jednu z jeho sedmi miliard oveček. Víím, že to má u prdele. To já taky. Čas mu vypršel a bůh prohrál, protože dnes kvůli němu jedna z jeho oveček v tomhle špitále zemře,“ smál se, jak dokonale vyjebal s bohem.

Vložil zásobník do zbraně nadoraz, natáhl závěr a náboj vklouzl, kam má, a byl připraven k letu. Zamířil a ukazovák položil na spoušť.

Psychologové říkají, že šílenství má tři stupně: člověk si povídá s kočkou – člověk si povídá s kytkou – člověk pozoruje, jak si kočka povídá s kytkou.

Čtvrtý stupeň šílenství je, když člověk odpovídá kytce i kočce. Tedy postupně... Nejprve kytce a pak kočce. Ne najednou! Ale vážně: Co by se dalo považovat za šílenství ve vztazích? Albert Einstein kdysi řekl:

„Definice šílenství je dělat stejnou věc znovu a znovu a očekávat jiné výsledky.“

A jak tento výrok můžeme přirovnat k šílenství ve vztazích? Jednoduše: Mnoho jedinců vstupuje do nových vztahů se stejným způsobem chování, se stejnou snůškou bolístek, přání, přesvědčení, ale doufají, že tento vztah určitě vyjde.

Nepovyrosteme-li po rozchodu o kousek výš v sebepoznání, můžeme s velkou pravděpodobností očekávat, že se stane to, co již známe.

Než člověk získá zbrojní průkaz, musí prokázat nejen teoretické a praktické znalosti, jak se zbraní zacházet, ale také musí doložit lékařským posudkem svoji zdravotní způsobilost. To, že onu způsobilost v běhu času ztratil, se obvykle pozná až tehdy, když už je pro někoho příliš pozdě.

2. kapitola

Přišla jsem tehdy do naší úřadové zasedačky docela brzo – mezi prvními. Mohlo být tak 07:45. Sedla jsem si úplně do poslední řady, aby nikdo neviděl, že si hodlám hrát s telefonem a sdílet své nejhorší pohoršení posledních pěti pracovních dnů na Instagramu, fejsu a dalším tuctu sociálních sítí. Jasně a zřetelně jsem šéfovi řekla, že na seminář nechci jít!

„Proč?! Mám dost své práce! Já nechci!! Nenuťte mě!!!“ trvala jsem na svém.

Ale šéf je šéf. Bohužel. A měl poslední slovo. Bohužel. Tedy poslední vyřknuté slovo. Co jsem si řekla já po tom, co pronesl on, už k jeho uším nedorazilo. Bohužel.

Bohudík... s ohledem na trvajících pracovněprávní vztah.

„Dementní šéf! Dementní seminář úpravy dokumentů!! Na co mi to asi tak bude?!“

Sotva jsem usedla, lektor mým směrem – jakoby žertovně – pronesl:

„Pojďte blíž, zkouším zadní lavice!“ usmál se.

„Dement!“ napadlo mě. „Mě z ničeho zkoušet nebude!!“

Mezitím přicházeli další kolegové a zasedačka se zaplnila skoro po strop. Prý tu byl před třemi lety a seminář měl obrovský úspěch.

„No to mě zajímá, co mě tak může naučit.“ Založila jsem ruce před tělem a snažila se myslet na dnešní odpoledne, kdy mám jít s manželem do banky kvůli podpisu hypoteční smlouvy. „Dům, náš vysněný dům!“

„Pojďte blíž,“ lákal další příchozí, „budeme psát diktát: Sveřepí šakali zavile vyli na bílý měsíc.“

„Snad se nemůže už víc ztrapňovat,“ napadlo mě. „Tohle není normální!“ Vytáhla jsem z kabelky krabičku belgických pralinek, otevřela ji a začala ochutnávat jeden kousek za druhým. „S čokoládou přežiju i tenhle seminář... Bože! To je orgasmická chuť! Aaach... To je dementní blb!“

Ale ostatní kolegové – s cílem hltat každé jeho slovo dříve, než jej vyřkne – si sedali do prvních lavic, až zaplnili celou zasedačku nad rámec její kapacity. Nechybělo moc a seděli i na okenních římsách. Vně oken.

„Interpunkce, značky, zkratky... bože! To jsme brali snad na základní škole!“ vztekala jsem se v zákoutí své blond hlavy a nedávala najevo své utrpení. Diplomatický úsměv, který zkrášlil mou tvář, musel vypadat přirozeně, aby nikdo nenabyl dojmu, jak moc ukradený je mi tenhle seminář.

O co pomaleji se seminář rozjel v prvních sekundách, o to rychleji chvátal po prvních minutách.

„Ukážu Vám jednu větu a Vy si představte, že ji máte ráno po probuzení napsanou na lístečku na lednici. Tedy přicházíte do kuchyně a na lednici je napsáno:

„NEŽER!!!“

Zasedačka propukla v záchvat smíchu, když se ozval můj obézní šéf. Skoro jsem pralinku vyflusla na lavici, jak mě rozesmál.

„Ano, ano, připomínka z praxe...“ zažertoval lektor. „A teď vážně: Řekněme, že vstáváte a v kuchyni na lednici najdete lísteček s nápisem:

Mám tě rád.

Nebo by tam mohlo být napsáno:

Mám tě rád...

A co říkáte na tuto verzi:

Mám tě rád!

A za zvážení stojí také:

Mám tě rád!!!“

„Už dlouho mi manžel nenapsal nic hezkého...” prohnala jsem myšlenku svou růžovou kůrou mozkovou.

„Všimněte si, že obsah je stále stejný. Co se mění, to je interpunkční znaménko a s ním intenzita té emoce, a tedy význam toho sdělení...” dodal a nechal nám tři okamžiky k zamyšlení.

„A co kdyby tam bylo napsáno,” nevydržela jsem – prostě musela jsem – musela jsem ho převézt, dostat na lopatky, zatnout mu tipec, vzít vítr z plachet, ztrapnit ho, „co kdyby tam bylo, řekněme:

Mám tě rád?”

Mí kolegové jako jeden muž propukli v záchvat smíchu – a jako by byli na tenisovém kurtu – otočili své zvědavé pohledy v jediném polookamžiku ze mě na kuriózního lektora v očekávání toho, co přijde. Mně to ale vtipné nepřipadalo. Čekala jsem, jak z toho vybruslí. Bohužel s tím počítal a v prezentaci, která svítila na plátně, se vzápětí ukázalo všech pět variant:

Mám tě rád.

Mám tě rád...

Mám tě rád!

Mám tě rád!!!

Mám tě rád?

Na nanosekundu se na mě zadíval a z jeho pohledu bylo patrné, že mě převezl, dostal na lopatky, zatnul mi tipec, vzal vítr z plachet, ale... Neztrapnil mě.

„Častokrát si neuvědomujeme,” pokračoval, aniž by o mě pohledem zavadil, „že více komunikujeme interpunkcí než samotným obsahem.”

Dnes mě poprvé zaujal...

„Sakra, podívej se na mě!” žadonila jsem v severovýchodním koutě své mysli.

... můj vztek vyprchal pootevřeným oknem směřujícím na sever ke kostelní věži a naše pohledy se poprvé potkaly v rovině sympatií.

„Tedy pozor, kam dáváte tečku, tři tečky nebo vykřičník,” usmál se a jemnou zámlkou nám dal prostor k zamyšlení.

„Tři vykřičníky,” nadechl se, „znamenají počínající šílenství pisatelovo.”

A smích publika musel být slyšet až na ulici.

„Tedy kromě Ostravy, která je používá jako marketingovou značku,” podotkl tlumeně – jakoby s nezájmem. Že pochází z Ostravy, jsem zjistila o měsíc později.

Odpoledne jsem šla s manželem do banky podepsat hypoteční smlouvu. Na vlastní domeček jsem se těšila, ale po dnešku, jako by se mé preference změnily. Najednou jsem nechtěla stavět dům na pozemku v té díře u belgických hranic, jak říkávám městečku nedaleko Plzně, ale manžel byl velmi přesvědčivý:

„A kde bys chtěla, aby vyrůstal Oliver? Ve městě bez zahrady, nebo v domku se zahradou? A máš vůbec na srdci Oliverovo blaho? A co moje dílna? Máš vůbec na srdci moje blaho? A vem si, že hned vedle bydlí babička, takže nám ho může hlídat... Záleží ti vůbec na mně a Oliverovi?”

„A měl jsi vůbec ty někdy na mysli moje blaho? Víš, že mám ráda společnost, že bych ráda chodila do kina, do divadla, na párty, na diskotéku... Proč nikam nechodíme?”

„Seš sebestředná! Myslíš pořád jenom na sebe! Je to normální?!” utnul mě.

V hlavě mi rezonovala věta, kterou lektor řekl tak artikulovaně, s pohledem tak přesně naměřeným do mých očí:

„Druhé manželství je vítězství naděje nad zkušeností. Druhé manželství...”

„Přeletěla mezi námi jiskra?“ přemýšlela jsem nad dnešním seminářem. „Ale co když je ženatý?“ lekla jsem se, aniž bych dávala větší význam tomu, že já jsem vdaná a mám s manželem pětiletého syna. „Co si asi myslí o mně?“ vrtalo mi hlavou.

„A zde se podepište,“ řekl bankovní úředník a já nedbale čmárla svou paraфу, kterou okouzluji své klienty na přepážce. Komu by se chtělo vypisovat to dlouhé „Jana Dvořáčková“?

Při vkládání stejnopisu smlouvy do kabelky jsem zavadila o knihu, kterou mi Pavel věnoval. Všiml si, že jsem se do ní začetla, když obíhala zasedačkou během semináře. Náhodně jsem ji otevřela zhruba uprostřed a začetla se do části příběhu, v němž hlavní hrdina zkropil záda své partnerky – v tu chvíli pevně připoutané do X na ondřejském kříži – důtkami. Můj dech se na chvíli zatajil, pak zrychlil a představivost zafungovala na plné obrátky. Představila jsem si, jak mě na ten kříž připoutává manžel a... hned mě napadlo:

„Seš blbá?! Půl roku se tě nedotkl, o sex nemá zájem, o společné výlety jakbysmet ne. Raději bude trávit dny plánováním stavby a řezáním dřeva do krbu, než by přeřízl tebe!!!“

„Do románu vložil svou vizitku, takže... to by snad mohl být projev zájmu...“ přemýšlela jsem dál a z hloubky mé mysli mě vytrhla až Richardova slova pronášená od dveří kanceláře bankovního úředníka:

„Tak deš, nebo co?!“

To bylo poprvé, kdy jsem litovala, že jsem tu hypoteční smlouvu podepsala. Uvázat se s manželem na třicet let a dílem společným a nerozdílným splácet barák, v němž žít nechci, ve vesnici, která se mi nelíbí, vedle někoho, koho nemám ráda, to je stejně neuvážený krok jako brát si člověka po deseti měsících známosti.

„Bílý tramín červený,“ poručila si Káťa a dala najevo svou orientaci ve vínech. „Mysli na to,“ uskla, „že takový lektůrek jezdí po celé zemi a obluje svými hláškami každý den jinou slečinku,“ ujišťovala mě.

Na jednu stranu to dávalo smysl, ale co když:

„Co když to má stejně? Co když je třeba taky zadaný – jako já – ale taky mu to nefunguje – jako mně – proto hledá...?!“

Káťa vyzunkla dvojku na ex, dolila si z láhve další porci a bezmyšlenkovitě a bez návaznosti pronesla:

„Tak si připijme na ex!“

Večer mi to nedalo – snad tou nespokojeností v manželství – snad tou touhou poznat nepoznané – snad tím vzrušením z bezmoci, kterou mi v románu servíroval černými písmenky na sněhobílých stránkách svého románu – a jakmile Oliver usnul, otevřela jsem knihu, nalistovala vizitku a poslala Pavlovi zprávu:

Milý Pavle, děkuji Vám za hezké školení. Zároveň posílám velké upřímné děkuji za Vaši knihu.

S přáním hezkého víkendu Jana

Jako by čekal u telefonu a měl připravenou odpověď, protože takovou rychlostí snad ani nejde zprávy psát, když zkomponoval:

Milá Jani, děkuji za Vaše smskové psaní a přeji pohodové spaní.

Těším se, Vy jeden smíšku, že Vám kniha přinese šimrání v podbřišku.

Příjemné vstávání ranní přeje Pavel od večerní kávy

Další den se šéf na přepážkách vyptával:

„Tak jaký byl seminář?“

Určitě tou otázkou mířil na mě – věčného rebela, který nerad cokoli nového, když to staré zaručeně funguje.

„Šééééfe, byl boží! Byl absolutně boží,“ pronesl svým zjemnělým hlasem Roman. „Seminář i přednášející! Oba!“

MIčela jsem.

„Takže líbil?“ pronesl šéf důrazněji, až jsem pocítila jeho otazník na svých zádech – těsně nad zapínáním své podprsenky.

„No dalo se to,“ snažila jsem se ho odbýt.

„Ale, ale,“ pozastavila se nad tím kolegyně, „Janinka se nám snaží namluvit, že snad nebyla naměkko z pana lektora Nepožítka,“ otočila se čiperně na otáčivé židli svým směrem.

Šéfův pohled bodal do mého bílého svetříku po babičce o poznání víc. Jako by čekal na přiznání, že jeho doporučení účastnit se semináře bylo přeci jen přínosné.

„Dokonce dostala od pana lektora knížku s věnováním...“ dobírala si mě kolegyně.

„Ne, ne, věnování tam nebylo!“ prozradila jsem se.

„Stejně máš smolíka – je na kluky,“ řekl znale Roman. „Jen náš kluk si obleče slim džíny a vyštíhlené sáčko, vííš?!“

Šéf se zasmál a jeho pohled v mých zádech zmizel stejně pomalu, jak pomalu se on odkutálel přes chodbu do své kanceláře.

„Je gay?!“ přemýšlela jsem. „Proto mě nepozval na sklenku?“ váhala jsem. „Uzavřeno!“ A otevřela jsem jeho román.

Protiklady se přitahují a v praxi je vídáváme velmi často: jeden je ranní ptáče, druhý noční sova, jeden miluje večírky, druhý klid rodinného krbu... Když se dají dohromady introvert s extrovertem, může jim to velmi dobře fungovat. Extrovert má energii, je rychlý, akční, rád se seznamuje a ve společnosti je jako ryba ve vodě. Prostě miluje to sdílení (především svých zkušeností, zážitků), ale miluje i tu různost lidí. Čím víc lidí – tím víc názorů. Z toho čerpá energii. A introverta tak může pěkně zrychlovat (dodávat mu více energie k akci). Introvert má pro změnu rád klid a svoji samotu, v níž zpracovává zážitky během dne. Tím, že je zticha, nemluví a straní se komunikaci, generuje svoji vnitřní energii. A extrovert ji zase získává z komunikace a ze vztahů. Pokud introvert nemá dostatek času na regeneraci své energie, může být podrážděný a uzavřený. Jakákoli otázka ho vnitřně bolí. To extrovert vůbec nechápe a bere to jako nezáměr o svou osobu. Pokud jdou tyto dva typy do společnosti, extrovert se těší, introvert je mírně v napětí. Extrovert pomyslně rozrazí dveře s výrazem tváře „TAK JSEM TADY!“, a introvert v tichosti za jeho zády vklouzne dovnitř nepozorován. Extrovert obejde co nejvíce lidí, aby zjistil, co je nového, ale introvert si dlouho vybírá, koho k sobě nechá přijít, aby si do konce večera mohli povídat, nejlépe o jednom tématu. Domů se můžou oba vrátit spokojení, jak úžasný večírek to byl.

Je tady jedna past. Kvalita extroverze a introverze je závislá na věku. Čím jsme starší, tím více se stáváme introverty. Takže ten, který byl introvertem již v mladém věku, bude na tom s přibývajícím věkem hůře!

Základem je říct si, co mi vyhovuje, a co ne. Jak dobývám energii? Jakou aktivitou? A s partnerem si vyříkat, co každý z nás pro život potřebuje.

Arabské přísloví říká: Manželství je jako obležená pevnost: kdo je venku, chce dovnitř, kdo je uvnitř, chce ven.

Francouzský spisovatel Alexandre Dumas říká, že „manželství je tak těžké, že ho musejí nést dva, často i tři“. Pokud v manželství něco neklape, je velmi lákavé utéct za jeho hradby, protože sousedovic tráva je přeci jen o odstín zelenější. A v manželství neklape skoro nic. A najednou se objeví NĚKDO zvenčí, kdo má příslib VŠEHO, co mně manžel (nebo manželka) neumí (nebo nechce) dát.

Co se Janě nabízí, není sex, který mnoho nespokojených partnerů hledá u milenek a milenců. Ti doplňují těch 10 %, co chybí, aby dotýčný měl 100 %.

Jedna moje klientka měla vztah se ženatým mužem. Stěžoval si, že doma vztah nefunguje, nerozumí si a o sexu si nechává jen zdát. Milenka mu dělala pomyšlení a snažila se, aby se cítil lépe. A on se začal cítit lépe. Tím pádem se mu vše začalo tak nějak dařit. A dokonce – z pozice pocitu „je mi lépe“ – tak také začal vidět své manželství a celou rodinu. Milenka mu dopomohla k pocitu spokojenosti, který si přenesl domů. I jeho pocit viny vůči manželce způsobil, že se k ní začal chovat lépe. I naléhání milenky, aby se rozvedl, mu pomohlo uvědomit si, o co vše by přišel: rodina, děti, zahrada, pes, a v neposlední řadě

i manželka, u které začal nacházet kvality dávno zapomenuté. Do rodiny už investoval mnoho a muž nerad opouští to, co má pro něho hodnotu. Opustil milenkou (mou klientku) a ve své rodině znovu našel ztracené štěstí.

Žena jde tam, kde budou ona a její potomek lépe zabezpečení. Hledá zdroje a takového muže, který je ochoten se o zdroje podělit. Chce být hýčkaná a ujišťovaná, že ona je tou královnou. Je Jana tento případ?

„Pacta sunt servanda“ říká, že smlouvy se mají dodržovat. Svůj obraz našla jak v našem občanském zákoníku, tak i v mezinárodním právu, v čl. 26, Vídeňské úmluvy o smluvním právu. Jana Dvořáčková to nebude mít jednoduché v případě, že projeví zájem o rozvod a vypořádání společného jmění manželů. Na to, že pracovala jako úřednice a s právem se tedy již musela setkat v rámci povinné zkoušky odborné způsobilosti, je až překvapivě bezstarostná ve svých úvahách, zda je lektor zadáný, ač je sama vdaná a má pětiletého syna. Při nespokojenosti se stavem manželství, kterou dává najevo ve sdělovaných myšlenkách, jedná dost nerozvážně, když se upisuje ke třicetiletému splácení hypotéky na pořízení zamýšleného domu.

3. kapitola

Když ten den vešla do zasedačky, Pavlovi se málem zastavilo zásobování mozku kyslíkem. Byla půvabná. Takový ten přirozený půvab, kdy se žena nemusí kdovíjak líčit, kdovíjak oblékat, ale kam přijde, tam probouzí zvědavé pohledy mužské části populace, která nejde pro představivost „co by s ní dělali a jak dlouho“ daleko, a nenávistné pohledy něžnějšího pohlaví, které nejde pro představivost „co by jí udělaly a kolikrát“ o moc dál.

„Jestli tahle dneska bude na semináři, tak mám zaděláno na amnézii...“ A vzpomněl si na svého kolegu, MUDr. Radima Uzla, který vypráví o „alkoholovém okénku“, tedy ztrátě paměti způsobené intoxikací některými látkami. Pavel byl opilý tou sexy blondýnkou.

Štíhlá, půvabná, asi metr šedesát měřící blondýnka, na které mu nevadilo, že si vzala modré džíny, jakýsi bílý svetřík po prababičce, bílé slip-on, protože byl uchvácen tou přirozenou krásou.

„Jestli je z poloviny tak inteligentní, jak je krásná, tak bych s ní chtěl mít dvojčata...“ zasnul se, ale myšlenku vzápětí zatmelil tím nejvyšším tmelem, jaký německý trh nabízí. „I společný šálek kávy by postačil...“

Ve snaze být vtipný pronesl:

„Pojďte blíž, zkouším zadní lavice!“

A ona se usmála.

Do místnosti přicházeli další lidé a Pavel se začal věnovat také ostatním. Těšil se na cvičení, v nichž lidé projeví svůj důvtip, ale také to, jak moc poslouchali, protože cvičení jsou opřená o probranou látku a protkaná chytáky. Těšil se, že uslyší její hlas, její projev a projev jejího intelektu.

Co se ale nestává často, to jsou situace, kdy účastníci zkouší lektora. Blondýnka byla celou dobu tiše – jakoby naštvaná, že musí být na semináři. Naštvaná, s rukama založenýma před tělem, ale diplomaticky se usmívala.

„Mě neobelže... Já to poznám...“ zamyslel se Pavel. „Jak bych jí ten den jen zkrátil?“ přemýšlel.

A pak se uvolnila a před plnou zasedačkou úředníků mu položila otázku.

„Čéče! Ona je fakt dobrá!“ napadlo ho, protože tuhle otázku, která spustila lavinu smíchu téměř všech přítomných, ačkoli jí do smíchu nebylo, položí jen člověk, který přemýšlí. A ruku na srdce – mozek máme všichni, ale kdo jej opravdu používá, to se projeví až v praxi.

„Ta paní, po které pořád pokukujete,“ říká personalistka, „je Jana Dvořáčková.“

Nevyžádaná rada, kterou si Pavel vyžádal v telepatické rovině, mu přinesla také uvědomění, že asi příliš zírá, když si jeho zájmu byl schopen všimnout někdo další.

„Je to neskutečný smíšek... Visela mi na rtech celý den... Už jí bylo čtyřicet? Tahle sotva přijme pozvání ke společnému šálku,“ dupal během svého přednesu.

A pak že muži nezvládají multitasking.

Zbytek semináře se ubíral zcela nezvyklým způsobem. Pro Pavla byla Jana sluncem uprostřed vesmíru a Jana měla pocit, jako by po zbytek dne mluvil už jen k ní. Věnoval jí knihu, do níž podstrčil svou vizitku, a doufal, že se mu ozve.

„Ostatně... proč by se neozvala... muži mých kvalit,“ pochlubil se, když ho nepochválil nikdo jiný.

Pavel byl tak trochu vesmírný posel, někdy nesmírný osel, který býval dříve namyšlený, ale teď už je zcela bez chyb.

„Neblázni!“ vztekal se Honzík. „Taková ženská bude dávno vdaná, protože pokud tak hezká ženská není vdaná, tak musí být úplně blbá!“

„A nezapomeň,“ dodal, „že máš něco rozdělaného v Hostivicích!“

Honzík je dvojitej právník – tedy JUDr. et JUDr. – a s Pavlem se znají ještě ze školení, které realizoval před lety pro „nejchytřejší“ úřad v zemi. Načal už třetí tabulku čokolády a snažil se přitom Pavlovi rozmluvit vidinu vztahu. „Honzík“ je trochu nepřesné označení, protože je to chlap-valibuk: 133 kg a 190 cm. Ale co – jeho duše je roztomilou duší dítěte.

„Honzíku, za rande nic nedám. Já mám jedinou touhu – pozvat ji k šálku kakaa. V nejhorším si udělám kakaovou degustaci v sexy společnosti. A pamatuj: Cokoli si dokážeš představit, to dokážeš uskutečnit.“

„Nezapomeň na maršmeloun – bez nich kakao tak nechutná,“ křičel Honzík z okna úřadu, když Pavel nasedal do svého vozu. Lidé na ulici si museli ťukat na čelo, když viděli člověka, který se tak tak vešel do okenice, poskytovat kulinářské rady z okna.

Skutečný přítel je ten, který poslouchá tvoje sračky, poví ti, že to jsou sračky, a potom ty tvoje sračky poslouchá dál.

Setkali jsme se na Zličíně – já přijela od Plzně, on od Brna. On ve formálním outfitu, v modrých kalhotách, bílé košili, modrém zimním kabátu a hnědých polobotkách. Byl tak sexy! Já v džínách a obyčejných černých kotníkových botách. Chtěla jsem působit umírněně a nezavdat příčinu po čemkoli víc než setkání u šálku kakaa. Kakaa? Který dospělý muž pozve dospělou ženu na kakao? Ale stejně ... moc mu to slušelo.

V jeho pohledu bylo vidět zklamání, když mě na parkovišti uviděl. Co čekal?! Sukni? V té zimě? Podpatky? Na kočičích hlavách v historickém centru Prahy?

Nesmějte se vkusu své ženy. I vy jste její výběr.

„Má smůlu!“ řekla jsem si a plánovala hodinové setrvání a pak úprk zpět na Plzeň. „Aspoň stihnu Olivera, než půjde po obědě spát...“

„Tak mě napadlo,“ řekl tajemně, „že když máte ráda belgické pralinky,“ zbystřila jsem, „tak Vám ukážu, jak se vyrábějí.“

První, co mě napadlo, bylo, že půjdeme na nějaké vzdělávací video, když má tu vzdělávací firmu, ale fakt mě nenapadlo, že dostanu fěrtuch, čepici, rukavice a zkusím si je vyrobit sama. Vzal mě do muzea čokolády v Celetné, dostala jsem formičku s 24 důlky, tekutou čokoládu a následovala postup cukrářky přede mnou. Byla to neskutečná zábava plná smíchu, rukou nechtě upatlaných od čokolády, špičky nosu, který mi chtěl upatlat on, a sebeujišťování, že takové *quasimodovsky* ohyzdné výtvary – ačkoli se slastně lákavým vnitřkem – bych v krabici nikdy potkat nechtěla.

„Doufám, že máte čas a že mi neutečete jako Popelák, protože tohle jsem si opravdu užila,“ řadonila jsem a doufala, že má víc než jen hodinu času.

„Samozřejmě!“ řekl sebejistě a probodl mě stejným nanosekundovým pohledem jako tehdy na semináři, když jsem se ho snažila dostat na lopatky. Tehdy jen v teoretické rovině.

„Asi nebude takový pedant na etiketu, jak se mi prvně zdálo,“ napadlo mě, když jsme si v McDonald's koupili kuřecí nugety v papírové krabici a jedli je cestou po Karlově mostě k dalšímu bodu programu, který mi ale tajil.

Nenápadný dům na Staroměstském náměstí – dříve nazývaném Staroměstský rynek nebo Velké náměstí – jakých jsou v zemi tisíce, neprobouzel žádný extra první dojem. Prostě dům – čtyři stěny, střecha, dveře, okenice. U něj nás čekal průvodce a my s ním vešli do dvora a pak nenápadnými dveřmi do sklepení.

Průvodce nic neříkal a pořád pokukoval po Pavlovi. Mě si příliš nevšímal. Něco se mi na tom celém nezdálo.

„Jani,“ konečně promluvil, „když jste si na semináři kreslila Karlův most... zřejmě z nudy,“ pokračoval Pavel, ale průvodce ho vyrušil svým smíchem, aby ho vzápětí ztlumil do ztracena, „tak mě napadlo, že Vás vezmu...“

„Ale tohle není Karlův most,“ protestovaly mé hemisféry.

„... na místo, které je s Karlem IV. nějak spjato...“

Slovo si vzal průvodce a přivítal nás na privátní (!) prohlídce domu, v němž Karel IV., toho času Václav, vyrůstal jako dítě.

„Jméno Karel přijal při biřmování, během své výchovy ve Francii, po svém strýci a kmotrovi Karlu IV. Sličném,“ ohromoval mě neuvěřitelnými znalostmi průvodce.

Byla jsem uchválena! Nejen domem, nejen tou soukromou exkurzí, nejen Pavlem, který při procházení kolem mě vždy, jakoby nechtě zavadil rukou o můj zadeček, ale tím, jak se připravil, jak si všímal detailů na semináři, a pak vyplnil naše rande o několik dalších rozměrů – včetně výroby a degustace čokolády a prohlídky domu, kde žil jeden z nejvýznamnějších panovníků světa.

Naklonila jsem se a toužila ho políbit. Podíval se na mě žádostivě, ale udělal krok zpět.

„Zmetku,“ napadlo mě a ušklíbla jsem se s myšlenkou, že tohle mu vrátím.

Cestou na Petřín jsme si povídali o všem možném i nemožném. O románu, který jsem jí věnoval, jeho autentičnosti, o různých BDSM praktikách, které v knize vyčetla, o jejím celoživotním vanilkovém sexu a touze poznat něco víc. Byl jsem okouzlen nejen jejím půvabem, nejen jejím intelektem, slovní zásobou, škálou témat, o kterých byla schopna mluvit, o stejném pohledu na kovidátkový průser a očkování, o případné budoucnosti... Byl jsem okouzlen celou její výjimečnou osobností, jakou jsem doposud na území Čech, Moravy a Slezska nepotkal.

Tvoje tělo tě dělá sexy. Tvůj úsměv tě dělá pěknou. Ale tvoje osobnost tě dělá krásnou.

Francouzský filozof Blaise Pascal kdysi prohlásil:

„Srdce má své důvody, o kterých rozum nic neví.“

A proto v nejméně vhodném okamžiku rozhodlo o tom, že ji chci políbit. V kopci – kousek pod stanicí Nebozítek – udýchaný jak sportovec v závěrečné části sprintu – v rozporu s tím, co chtěl mozek. A ona ucukla.

„Jedna – jedna,“ pronesla vítězoslavně, ale já se nedal.

Přistoupil jsem k ní zepředu, vzal jsem ji za obě ruce a stáhl je za záda. Náhle byla přilepená tělo na tělo a neměla kam utéct. Vykulila oči a pohledem dávala najevo „co si to dovoluješ“. Jemně pootevřela ústa a zadívala se na mé rty, jako by chtěla říct „tak na co čekáš“.

Žádná Francie! Decentní Anglie – oči přivřené a jemný, sametový dotek rtů.

Polibek je pouhý klam – spojení dvou lidských tlam.

„Jana je tak drzá! Pořád má poslední slovo! Roztomilejšího tvora jsem nepotkal! Je půvabná a neskutečně přitažlivá, ale šíleně skromná, což jí ubírá na roztomilosti. Kdyby si více uvědomovala svou hodnotu, povyroستla by...“ rekapituloval jsem intenzivní okamžiky strávené s ní zahleděný do zeleně. Až troubení aut za mnou mě vrátilo do reality, že zeleň to byla jen semaforová. Osolil jsem plyn a rozjel se.

Měl jsem na Janu vyhrazených pouze pět hodin, protože mě čekal ještě jeden bod programu. Musel jsem se s někým rozejít. Pokračoval jsem do Hostovic za Lenkou, abych další randění utnul. Ačkoli je jí třicet, je nevyzrálá, má podivné názory na život, hodně generalizuje a jejím jediným vzorem je lektůrek nevalných kvalit, který je známý pro populistické názory a snědou barvu pleti.

K Lenčině velkému překvapení „jak si někdo mohl dovolit ukončit pseudovztah s ní“ jsem rezignoval na společnou noc a vyrazil z Hostovic na dálnici. Po několika sekundách se za mnou rozbíhaly policejní majáky, což nebylo nic neobvyklého od té doby, co jsem si nechal polepit auto reklamou na léky nové generace:

„Antikokoticum Dobrofen se podává lidem s projevy kreténizmu, záchvaty idiocie a debility – kokoticum Zlocyn lidem příliš hodným, kteří by se pro jiné rozkrájeli, aniž by mysleli v prvé řadě na sebe – IQ v tabletách dodáváme politikům pod obchodním názvem Chytracetamol... Ačkoli ten třetí je ‚lékem‘ univerzálním,“ papouškoval jsem několikrát denně.

Hned první den, co jsem měl na autě reklamu, mě zastavila hlídka Městské policie Plzeň s prosbou, abych jim prodal několik desítek balení pro šéfa. Ten polep se zaplatil během první hodiny!

Zastavil jsem v odstavném pruhu, vyhodil blinkry, odhodil „jablko“ a čekal na objednávku.

„Ty demente blbej, okamžitě si vystup!“ ozvalo se zvenčí.

„Asi skrytá kamera,“ napadlo mě a v duchu jsem se zasmál.

„Neslyšels, kreténe?! Vystup si!!!“

„Co si to dovoluješ, ty blbá gumo?! Jak to se mnou mluvíš?! Platím si tě ze svých daní, tak se mnou budeš mluvit slušně, nebo ti nakopu tu tvou tlustou prdel, magore!“ rýsoval se mi v hlavě dialog jak z bondovky.

Velmi silný je ten, kdo dovede mlčet, i když je v právu. (Marcus Porcius Cato)

Nechtěl jsem provokovat svým oblíbeným „dobrý den – dobrý den“, dokud policista nepozdraví, protože tahle situace zapáchala na první dobrou nějakým průserem.

„Pokud vystoupím z vozu,“ přemýšlel jsem, „jsem nahraný.“

„Stalo se něco, pane policisto?“ zeptal jsem se klidně a díval se mu do očí s periferním ujištěním, že jsou dveře mého auta uzamčeny. „Mohu Vám nějak pomoci?“ pokračoval jsem v kladení otázek velmi klidným hlasem, v němž musel zaznamenat slova zájmu o sebe jako o lidskou bytost.

„Víte, čeho jste se dopustil?“ mluvil tvrdě, rázně, nekompromisně, ale už neřval. Bylo jasné, že tady smlouvání nepomůže.

„Nevím, pane policisto,“ mluvil jsem klidně, „napadá mě snad jen § 12.“

Policistu jsem tím evidentně zaskočil, protože okamžitě zjemněl:

„Ne, ne, nejde o neoprávněnou jízdu v levém pruhu...“

„Nebo jsem překročil rychlost?“ doptával jsem se s předstíraným zájmem.

„Ne, ani rychlost jste nepřekročil...“ mluvil klidněji.

Nastalo dlouhé ticho. Pod velmi příkrým úhlem jsem se vsedě díval na stojícího policistu, ale on se už nedíval tak příkře na mě.

Ta půlminuta mlčení se zdála jako věčnost. Bylo to stejně trapné ticho, jako když podarujete tchyni k narozeninám kostkovým cukrem (nebo jinou levnou bonboniérou).

„Asi došlo k omylu, pane inženýre. Spletli jsme si vůz. Vy nejste ta osoba zájmu, o které jsme se domnívali, že jste.“

Odešel bez rozloučení.

Kdysi dávno mě na obchvatu Ostravy zastavila hlídka s tím, že jsem porušil ustanovení § 12 a jel neoprávněně v levém pruhu. Poprvé v životě jsem slyšel o tom, že nesmím v levém pruhu jet, pokud zrovna někoho nepředjíždím. Ani jsem nechtěl policisty provokovat reakcí, že v pravém pruhu jsem snad v životě nejel. Z původního návrhu na pokutu tisíc korun to policista sám od sebe ukecal na tři sta za to, že můj plyšový medvěd sedící na sedadle spolujezdce je předpisově připoután.

Než jsem dorazil domů, čekal na mě v počítači e-mail od Jany:

Lásko,

tak moc ti toho teď chci říct. Právě teď, v tuhle chvíli... Ani nevím, kde začít.

Dnešek byl pro mne velmi zvláštní. Zvláštní tím, že se mi chce dnes hodně smát a plakat zároveň. Smát proto, že JSI... že TĚ MÁM... že JSI DOKONALÝ... že TĚ MILUJI... že JE TO, CO JE... a pokračovala bych. Plakat proto, že mi chybíš... že jsi v Brně a já v Plzni... že je to složité.

Cítím k tobě to, co jsem nikdy nepoznala. Cítím s tebou to, co jsem nikdy necítila. Mám pocit jako by mi láskou srdce hořelo. S tebou je vše tak přirozené, snadné, lehké, plynoucí, milující, usměvavé.

Vážím si tě za to, jaký jsi. Co děláš. Jak myslíš. Jak mluvíš. Jak miluješ. Jak se směješ. Jak zpíváš. Jsi nádherný, chytrý, galantní, úžasný, božský muž. Tak moc by se mi chtělo vykřičet... On je můj! A já jeho!

Miluji, když se ptáš, zda nejsi moc *hrrr*... LÁSKO? Nejsi! Jsem stejně *hrrr* jako TY. Jen se bojím to dát najevo... Když mluvíš o naší budoucnosti... tají se mi dech, sedám si na zadek a podlamuji se mi kolena... Je to dokonalé!

Chci, abys věděl, že o TEBE nechci přijít!!!

Občas mě napadne myšlenka... Je to tak dokonalé, že zákonitě musí přijít konec.

Ale nechci takto smýšlet. Chci budovat a stavět mosty s tebou a k tobě.

Miluji tě... (jako jsem nikdy nemilovala)

S láskou tvá Janinka

Dnešek byl opravdu zvláštní. Zvláštní v mnoha věcech a z mnoha úhlů pohledu. Celý život se řídím heslem „z první schůzky odejde muž bez polibku jako gentleman – z druhé jako gay“. A celý život žiju přesvědčením, že na prvních několika schůzkách se city neprojevují, abychom druhého nevylekali. Jak jiná – jak výjimečná – musí Jana být, že poslala e-mail plný vyznání v den naší první schůzky?

Den byl zvláštní ještě jednou věcí. Jana je první žena na světě, u které mi nevadí džíny, odrbané kecky, neupravené vlasy nebo hrubky v písemné komunikaci. Poprvé v životě vnímám, že vysoká úroveň člověka nemusí být definovatelná druhořadými aspekty.

Je to ráj na zemi. Jako bych po x letech páchání dobra konečně za odměnu dostal vztah. Shodneme se na všem a je to k neuvěření. Dělá ze mě lepšího, přirozenějšího člověka, který už neřeší, zda se bude na veřejnosti líbat nebo nosit někoho v náručí. Jsme jeden pro druhého středobodem vesmíru a nezáleží nám na tom, kde zrovna jsme a co zrovna děláme, když jsme spolu a sdílíme společný čas, prostor a štěstí.

Má odpověď tak na sebe nenechala dlouze čekat:

Zamilovaná a nesmírně milovaná Jani,

i pro mistra slova je těžké reagovat na půvab tvého e-mailu. Je psán od srdce, je nádherný, ale to klíčové je, že mi mluvíš ze srdce. Dnešek byl pro mě nepopsatelně zajímavý, v mnoha ohledech nevšední, spousta věcí je pro mě nová, a to díky tobě.

Nevím, co bylo na dnešním dni nejdokonalější – zda parfémy, které jsme si nechali namíchat, lodičky, které sis vybrala, nádherná kravata, kterou jsi mi koupila, předhánění se na koloběžkách v centru Prahy nebo touha po společném víkendu plném povídání a milování.

Nemohu se neopakovat, ale cítím k tobě to, co jsem nikdy nepoznal – cítím s tebou to, co jsem nikdy necítil – mám pocit jako by mi vášní srdce hořelo – s tebou je vše tak přirozené, snadné, lehké, plynoucí, usměvavé.

Jsi prostě dokonalá! Jsi moje a nerad bych tě ztratil. Udělám vše proto, aby náš vztah vzkvétal. Přitahuješ mě nejen intelektuálně – tím, jak smýšlíš, čeho jsi dosáhla – ale také emocionálně a fyzicky. Jsi nádherná žena a já mám obrovské štěstí, že se s tebou mohu setkávat a poznávat tě.

Pokud máš strach, že o náš vztah přijdeme, smiř se s tím. A pak s čistou hlavou pracuj na tom, aby se to nikdy nestalo. I já budu.

S úctou a s obdivem

tvůj Pavel

Další den zvoní telefon a na displeji ŽÁDNÉ ID VOLAJÍCÍHO. Z takových čísel volá Úřad vlády ČR, finanční úřad a podomní prodejci energií a hrnců...

„Pane inženýre,“ ozval se povědomý hlas, „volám Vám ... je to trochu trapné ... ale včera jsem Vás zastavil na obchvatu Hostovic, abych Vám dal přes držku, že mi chodíte za manželkou...“

„... a policie,“ doplnil jsem si v duchu seznam volajících.

„Co prosím?!“ vytřeštil jsem uši a vzápětí oči a přemýšlel, jak mi mohlo uniknout, že je Lenka vdaná!

„Pokud vím, tak ona manžela nemá!“

„To Vám řekla?“

Až teď – až v tomto okamžiku – mi došlo, proč mě policista oslovil „pane inženýre“, ačkoli v občance titul nemám. Vlastně já mu občanku ani neukazoval... V hlavě jsem si v rychlosti přehrál celou včerejší story a došlo mi, že policista o mně věděl více, než jsem vůbec tušil.

„Ano, to mi řekla!“

„Víte... moje žena... my máme v manželství problémy... Chtěl jsem jít do poradny, ale ona odmítla, že už nechce na vztahu pracovat...“

„Mohu Vás ujistit, že se už nehodlám s Vaší ženou vídat,“ přerušil jsem policistu. „Včera jsem jel k ní s tím, že to ukončím... Ale – že jsem tak smělý – jak jste vlastně na mě přišel?“ zkoumal jsem policejní metody, abych se příště vyvaroval podobnému [fó-pa].

„Našel jsem v její kabelce Váš román s vizitkou, tak mi ledacos docvaklo. Ale když jsem viděl, jak slušně se chováte, když jsem Vás zastavil, a jak klidně mluvíte, tak mi došlo, že asi nebudete nějaký hej-počkej. Asi chápu, proč Vás má ráda...“

„Tak to je opravdu trapná situace,“ zhodnotil jsem asertivně a nedivil se, že byl polda včera trochu nasertivní.

„Včera přišla a řekla, že chce rozvod. Hned. A že chce syna do výhradní péče... A pokud nebudu souhlasit, tak řekne, že jsem ho týral...“

„Vy máte syna?!“ chtěl jsem se zeptat, ale policista mi nedal šanci, protože mluvil nepřerušovaně, jako by snad dýchal žábry.

„Za včerejšek se omlouvám a snad to alespoň Vám dvěma dopadne dobře.“

Zavěsil, aniž by počkal na mé otázky, které se v mé hlavě draly přes plot ke studni odpovědi. Studna ale byla prázdná. V hlase už byl slyšet náznak slzy stékající k slznímu jezírku jeho očí. Možná proto zavěsil tak rychle... abych nepoznal, že i silného muže mohou skolit emoce a pláč.

„Já Lence svůj román nedával...“ došlo mi o několik hodin později. „Honzíku, je normální, aby se žena líbala s chlapem, když má doma manžela a vychovávají spolu dítě?“

„A je to tvoje starost?“ zhodnotil pragmaticky Honza. „Sám říkáš: carpe diem – carpe noctem – carpe vitam! Tak si to s Janou užívej, dokud to jde... A tomu týráni nevěř... Chlapi si dokážou vymyslet spoustu kravin!“

Proč Jana neřekla Pavlovi, že je vdaná a má syna? Ptal se jí Pavel? Přiznal Pavel, že je ve vztahu s Lenkou? Ptala se Jana, zda je volný? Neřekl, neřekla – neptal, neptala. Na začátku vztahu potřebujeme zjistit, zda protějšek „stojí za námahu“. Potřebujeme si ho tak nějak „otuknout“, cítit ho. Nabýt naděje a důvěru, že do něho můžeme vložit energii a plánovat s ním budoucnost. V první fázi skrýváme to, co by potenciálního partnera mohlo odradit. Přirozeně! Jak by to vypadalo, kdyby hned na začátku Jana řekla Pavlovi:

„Jsem vdaná a mám syna!“

Lekl by se? Zjistil by, že místo partnera je obsazené manželé. Stáhnul by se? O nic by se nepokusil? Byť by to bylo férové jednání, mnoho lidí se takto v začátcích vztahu prostě nechová. Je tam velké riziko odmítnutí. A toho se většinou bojíme všichni. Proto se „závažné“ informace dávkuje postupně a testuje se, jak bude nový kandidát na partnera reagovat. Až v druhé fázi se sdělují pravdivé (ač někdy „šokující“) informace.

Pavel krátkou dobu zažíval paralelní „vztahy“. Zažíval románek s Lenkou, kterou testoval, zda má smysl do toho jít, ale dopisoval si i s Janou, kterou také podvědomě testoval. V srdci a v hlavě mu utkvěla Jana. Rozhodl se a vybral si. Prostě to tak někdy je, že vstupujeme ze vztahu do vztahu. A někdy – i když nám to

není vždy příjemné – žijeme souběžně dva vztahy. Oddalujeme oznámení o rozchodu partnerovi, se kterým jsme se rozhodli dál nebýt. Bojíme se, že mu ublížíme. Bojíme se konfliktu. Ale je nutné ukončit jednu kapitolu, aby mohla začít další.

Často – velmi často – potkáme lepší protějšek, než který máme doma. A zamilujeme se. A je nám jasné, že dříve či později tu „horší“ variantu partnera opustíme. Je Jana nevěrná manželovi? Myslím, že již dávno. V myšlenkách rozhodně. Dovedla si určitě představit mnohem lepší život nežli s manželem. Nedostávala to, co chtěla. Možná se snažila mnohokrát zahájit rozhovor, sdělit druhému své potřeby. Možná nebyla vyslyšena. A tak to vzdala. Žila v šedi vztahu. Není divu, že pak neodolala ohňostroji vztahu nového.

Ale zajímavější mi přijde, jak Jana umí být tvrdá a nátlaková ve vyjednávání, pokud se to týká svěření Olivera do péče:

„Když neuděláš, co chci, vymyslím si, že jsi týral syna, a udám tě!“

Jde přes mrtvoly, aby dosáhla cíle.

Proč Pavla nezarazilo, co mu policista říkal a jak citlivě na něj reagoval? Proč vlastně jejich manželství nefungovalo? Proč Jana nechtěla řešit jejich vztah? Zmíní se Pavel Janě, že se potkal s jejím manželem?

Giovanni Boccaccio v jednom z příběhů svého slavného Dekameronu mimo jiné uvádí úvahu podváděného manžela: „Kdo oře pole mé, šetří rádlu mého.“

Ale pak ti doma běhají cizí brambory...

Ovšem podváděný manžel-policista zjevně tak velkorysý nebyl. Přesto jej klidné a noblesní Pavlovo jednání odradilo od realizace úmyslu, v jehož důsledku by Pavel utrpěl újmu na těle a policista možná na odměnách. Pokud jde o Janu, nevěra trestná není, zatímco křivé obvinění manžela z týrání jejich syna ano. Jen to bývá u soudů zdoluhavé řízení, kdy obviněný muž obvykle utrpí na pověsti v bydlšti a mnohdy to poznamená i vztahy v zaměstnání. Lidé mají sklon věřit tomu, že „není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu“. Takže ani osvobozující rozsudek, nebo to, že státní zástupce jej vůbec neobžaluje, napáchané škody již nenapraví. Jak vložil do úst jednoho ze svých hrdinů, krále Leara, William Shakespeare:

„Smrtí bídnu zajde ten, koho pomluva zlá si najde.“

Na druhou stranu... co když je to naopak a na manželství už dávno rezignoval právě Janin manžel?

Pro každou ženu je nejhorší, když jí vezmete to, po čem touží nejvíce. Čím méně Pavel reagoval Lence z Hostovic na zprávy, tím více ho zásobovala erotickými fotkami. Poprvé v životě tak ocenil funkci blokace kontaktu v telefonu. Představa, že by se v telefonu objevila nahotinka pod stolem v okamžiku, kdy si Pavel užíval společný dezert s Janou na stole, byla nepředstavitelná.

Žena odpustí všechno kromě toho, že nevzbudila touhu. (Jean Jacques Rousseau)

Mimochodem: Skvělá doba na odhalení, kdo mozek používá a kdo ne, byla doba kovidátková. Papuče synovi jste mohli koupit, ale ponožky mamince – když už v té prodejně obuvi jste – jste koupit nesměli, protože koronavirus je tak chytrý, že sedí na pokladně, kontroluje paragony a skočí na toho, kdo má na účtence cokoli, co není určeno dítěti.

4. kapitola

Pavlovy emoce litaly jak na horské dráze: nahoru, dolů, někdy i do stran. Dolní část sinusoidy mu servírovala ty nejhorší záchvaty smutku, hektolitry slz, jimiž zaléval plovoucí podlahu, která plavala ještě víc, kdy byl ochoten Janě odpustit vše a kdy se modlil k bohu, aby mu její lásku vrátil zpět, s fázemi prozření, kdy byl rád, že je jeho snoubenka pryč a kdy modlitby obsahovaly přání „hlavně mi ji nevracej“.

Když si něco přeješ, celý vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit. (Paulo Coelho)

Pokud měl Paulo Coelho pravdu, tak v těchto dnech muselo být celé univerzum pořádně zmateno.

„A co kdybych si nechal udělat test osobnosti?“ zjišťoval v dolní části své emoční sinusoidy.
„Dokázal bych jí, že nejsem sebestředný tyran a manipulátor.“

Nemá smysl si nechávat dělat rozbor své osobnosti. Snažit se očistit je marné. Jana potřebuje vinu hodit na někoho jiného a také potřebuje, aby se Pavel cítil bídě. Opravdu jí vůbec nejde o to, aby ji přesvědčil, že je po osobnostní stránce ok.

Odjel jsem k magistrátu, který se pyšní sgrafitovou výzdobou. Na ní jsou vyobrazení nějací týpci, ale také válka a mír, právo, spravedlnost, pravda a plzeňský znak. Rád jsem tam chodíval, protože plzeňskou architekturou jsme se s Janinkou kochali velmi často.

Cestou jsem měl pocit, že za mnou jedou tři stejná civilní auta – bílé oktávky. Statistická anomálie, které jsem při dnešku nepřikládal žádný význam. Jen mě překvapilo, že mé smysly fungují i v této nižší než nejnížší fázi sinusoidy. Ze zvyku jsem odbočil na Americkou, kam nedávno umístili zákaz vjezdu.

„Safra! Pozdě! Teď už jen doufat, že tu nebudou nikde strážníci,“ napadlo mě, ale v tomhle stavu bych to ubrečel během půl minuty. Tři stejná civilní auta do zákazu odbočila také.

Dojel jsem na náměstí Republiky, zaparkoval a auta pokračovala dál. „Vida! Jen náhoda,“ napadlo mě a nechal jsem se okouzlovat katedrálou a v závěsu viděl i magistrátní zeď.

„Co dokázali kdysi postavit, to je až dechberoucí,“ pronesl týpek v mikině, který se náhle zjevil po mé pravici.

Sjel jsem ho pohledem a určitě to nebyl typický, zapšklý Plzeňák, kterých tady potkávám poslední měsíce desítky. Vlastně až na tři lidi, co byli moc fajn, komunikativní, zdvořilí a vstřícní, jsem v Plzni potkal jen samé podivné, negativistické tvory, hrající si na svém písčku a nejevící zájem o cokoli jiného než o svůj nos. Lidé tady jsou zvláštní – zpravidla náplava, a proto bez vztahu k půdě a zdejším památkám. A taky bez vztahu k ostatním lidem.

Periferním zrakem jsem zpozoroval, jak se blíží další dva stejně neformálně oblečení týpci se stejně namakanou postavou. Z různých směrů. Tak tohle už je statistická anomálie!

„Vy jste policajt?“ podíval jsem se mu do očí.

„Máte u sebe zbraň?“ opětoval pohled.

„Ne,“ řekl jsem velmi jistě, ale nic mi to nebylo platné.

Přicházející namakané monstrum mě jedním kopem srazilo k zemi. Stačil přesně mířený úder do podkolenní jamky a já skončil na kolenou. Druhý mě dorazil na chladné kostky náměstí a spoutal plastovými stahovacími pouty.

„Policie. Máme příkaz k zadržení. Půjdete dobrovolně?“

„Mám na výběr?“ pokoušel jsem se žertovat.

Konečně mi svítla naděje, že mě zakleknou stejně kvalitně jako jejich američtí kolegové v květnu 2020, když zakleknutím udusili George Floyd.

„Víc!“ škemral jsem.

Po třech hodinách v *cépezetě* mě přemístili do výslechové místnosti. Smrad jak v podchodu, v němž každou noc močí bezdomovci, notně zakrvácená židle ze základní školy a stůl připevněný k podlaze. Na něm velké oko, k němuž poutali vrahy a zloděje sešíváček, aby nemohli zaútočit na vyšetřovatele.

„Pouta!“ přikázal ten hodnej.

„Ale...“ protestoval ten jednoduchej.

„Sundej mu je,“ finišoval ten vlídnější.

Sedli si naproti, otevřeli tenkou nažloutlou složku s mým jménem a mlčky se mi zadívali do tváře:

„Paní Jana Dvořáčková na Vás podala trestní oznámení pro týrání, kterého jste se měl opakovaně dopouštět na ní a jejím synovi po dobu pěti měsíců. Co k tomu můžete říct?“

„Že by mě zajímalo, co si pod týráním představujete...“

„Mluv, nebo ti vytrhnu mandle, ty kreténe násilnickej,“ vyprskl na jeden nádech jednodušší z obou policistů a současně s tím vyskočil ze židle. Jeho dech byl stejně smrdutý jako linka metra z Union Station do Hollywood Highlands.

Zasmál jsem se. Blba to nakrklo, vstal a napřáhl ruku, že mě udeří. Ten hodnej ho zastavil.

„Pánové, hra na hodného a zlého poldu – jak vidno – je stále v kurzu. Já se věnuji BDSM dlouhých dvacet let, takže vím, jak se hraje, protože v posteli je to orgasmický zážitek. Ale z Vás orgasmus fakt nehodlám mít,“ ironizoval jsem. „Můžete jít laskavě k věci a říct mi, čeho jsem se měl dopustit, co mělo být oním týráním, protože já fakt nevím, že bych udělal své snoubence nebo jejímu synovi cokoli špatného.“

Racionalita, s jakou jsem mluvil překvapila mě i ty fyzly. Mě teda víc.

V takové situaci se přeci člověk obvykle sesype jako modřínové jehličí zkraje zimy, mysl se zhroutl a krátce po ní i tělo. Z člověka je v tu chvíli hromádka neštěstí, tlaková vlna vyvolaná stahem levé srdeční komory vystřelil k horní hranici, tep se přenáší do dřevěné desky stolu a krev se přesouvá z mozku do tělních orgánů, aby v krizové situaci zajistila životaschopnost organismu. Mozek obvykle není schopen ovládat myšlení a řečové centrum, natož vytvářet kloudné věty a souvětí... A mně to myslelo, jako po dvojitém espressu a tabulce 97% čokolády z Lidlu. Druhá ulička, třetí regál nalevo.

„Jaká snoubenka?“ napařoval se prostáček. „To jste si vymyslel! Ona s žádnou svatbou nesouhlasila!“

„To Vám řekla? Tak si zavolejte na matriku na Praze 1!“ vyprskl jsem na policistu útočně, ale vzápětí mou tvář zaplavil úsměv.

„Ty kreténe, ty mě tady nebudeš úkolovat! Koukej začít mluvit, nebo ti seženu takovou celu, ve který budeš rád, když tě aspoň o víkendu nebudou muklové šukat!!!“

Prochcanou výslechovou místnost ohlušil záchvat mého smíchu. Fakt mě rozesmál! Fakt ho můj smích naštvál... Rozmáchl se a pěstí mě udeřil do obličeje takovou silou, že jsem letěl i se židlí k zemi. Policejní brutalita v teorii – gravitace v praxi. Nevěřičně jsem kroutil hlavou do stran, nesundal přitom oči z kapky zaschlé krve na podlaze cely a nechápal, co se děje.

Oči se zalily slzami, ne snad ze smutku, že na mě agresivní policajt sáhl, ale z pokoření, které musím zažívat kvůli své snoubence, co tvrdí, že není mou snoubenkou.

„A co když je to jen hra? Co když mi jen vrací to, jak jsem ji tehdy nechal zaplatit útratu v restauraci prázdnou platební kartou... Jak ji majitel odvedl do místnosti za jednocestným zrcadlem a připoutal ji na ondřejský kříž a hrál si s ní?“ napadlo mě.

Dveře se otevřely a do místnosti vešla žena. Z polohy vleže jsem viděl jen proklatě vysoko umístěné kotníky na o chlup níže umístěných podpatcích černých lodiček.

„Co jste mu udělali? Chci vysvětlení!“

„Nic, nic, jen jsem upadl,“ žehlil jsem prácičku budoucího expolicisty.

Pomohla mi vstát. Bruneta. Asi čtyřicet. Asi čistokrevná. Čistokrevná bruneta. Pouzdrové pletené šaty barvy granátového jablka s dlouhými rukávy a velmi decentní lodičkový výstřih. Černý lak na nehtech, stříbrné náušnice s českými granáty a černá složka v rukou.

„Mám pro Vás dvě zprávy, pane Nepožitku.“

Podle Dalajlámy jsou jen dva druhy problémů: ty které můžeme ovlivnit, a proto není důvod se jimi stresovat, a ty, které nemůžeme ovlivnit, a proto není důvod se jimi stresovat. Spousta lidí tu myšlenku nepochopí ani napotřetí. Přitom je tak jednoduchá:

„Když to můžeš změnit, změň to a nestresuj se tím. Když to nemůžeš změnit, tak se s tím smíř a nestresuj se tím...“ utvrzoval jsem se v ujištění, že rčení rozumím.

„Nejprve tu dobrou,“ vybral jsem si menší zlo.

Mezitím ten hodnej přinesl dva šálky kávy.

„Mléko, prosím,“ domáhal jsem se kvalitnějšího servisu.

„Neřekla jsem, že je mezi nimi nějaká dobrá,“ naklonila se mým směrem a čekala nějakou reakci. Naklonil jsem se jejím směrem a doufal v pokračování.

„Ta první špatná zpráva je, že na Vás bylo podáno trestní oznámení pro týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku, za které Vám hrozí až pět let.“

„A ta druhá špatná?“ vzal jsem šálek do pravé ruky, podšálek do levé ruky a obojí přisunul k tváři, abych se mohl napít. Rokokový malíček se podvědomě vymrštil do vzduchu a já si vychutnával druhou nejhorší kávu svého života.

„Omlouvám se, že jsem Vás nechala v cele tak dlouho. Musela jsem si nastudovat spis a prohnat Vaše jméno Googlem. Vidím, že mravy Vám nejsou cizí,“ složila mi kompliment, jaký mi naposled poskytla Janinka. A můj rokokový malíček se vrátil k šálku.

„Ta druhá špatná zpráva spočívá v tom, že jste si naletěl. Z týrání obvinila v minulosti i svého manžela. I tehdy se prokázalo, že si to vymyslela. Janě Dvořáčkové byla diagnostikována porucha osobnosti. To je důvod, proč ji nevzali napodruhé k městské policii, když dala výpověď na úřadě: neudělala psychotesty.“

Státní zástupkyně si dala načas s pokračováním, když viděla, jak se Pavlovi zalily oči proudem slz tak silným, že nemohl vidět na centimetr.

„Nemohu Vám ukázat její psychologický posudek, který je úplně nahoře v této složce, ale vypila jsem dost kávy a musím si na pět až sedm minut odskočit...“

Chtěl něco říct, chtěl protestovat, chtěl vykřičet, že to byl nejkrásnější a nejzamilovanější vztah jeho života, ale jen svíral své rty mezi čelistmi a snažil se zastavit ten nekonečný příval slz. Stejně jednotlivá písmenka nerozeznal od sebe... Ale pravděpodobnější je, že se nechtěl připravit o iluzi. O představu, že neodhalil nemocnou bytost, a tedy selhal.

„Vím, že jste silná osobnost,“ zvyšovala mu sebevědomí státní zástupkyně, když se vrátila. „Viděla jsem výsledky Vašich psychotestů, když jste žádal o prověrku a zbrojní průkaz. Vím, že to je těžké, ale každý jsme si v životě naletěli.“

„Každý, koho potkáme,“ citoval polohlasem svůj román, „je pro nás dar, test nebo trest...“ zvyšoval tlak na hlasivky. „Mě by – kurva – zajímalo,“ řval, „čím byla pro mě ona?!“

Jednocestné zrcadlo výslechové místnosti se zachvělo.

„Říká se, že být na dně má jednu velkou výhodu: můžete se snadněji odrazit do výšky,“ konejšila jej.

Kolik nenávisti se může vlézt do štíhlounké 165centimetrové blondýnky, že si z těch nejbrutálnějších trestných činů vybere ten nejohavnější a svede ho na člověka, kterému měsíce vyznávala lásku a se kterým chtěla zpečetit ten nejvýjimečnější vztah na severní polokouli sňatkem v domě, v němž se narodil poslední korunovaný burgundský král? Kde se v ní rodí ty hektolitry zášti, podobné Vřídlu vyvěrajícímu z útroby

Karlovyh Var. Jak mohla ze dne na den znenávidět vše, co spolu vykouzlili během toho nejkouzelnějšího svazku?

Muž má zmoudřet do třiceti a zbohatnout do čtyřiceti, jinak nemůže nic čekat od života. (Honoré de Balzac)

„Už ani slovo Vám neřekne!“ rozrazil dveře místnosti, do kterých se vešel jen tak tak, Honzík. „Jsem jeho obhájce a vše, co řekl v mé nepřítomnosti, jako by neřekl!“

„Nevzneseme obvinění... Nic se nestalo... Naopak, máte možnost podat trestní oznámení na Janu Dvořáčkovou pro křivé obvinění podle § 345 se sazbou až tři roky...“ klidnila bouři emocí velkého muže s břichem tak rozlehlým, že jeho pupek byl všude o pět minut dříve než jeho majitel.

Pavel se na ni podíval skrze vrstvu svých hustých slz, odsunul nabízenou zprávu a spokojil se s krátkým prohlášením:

„Tak špatný kafe jsem naposled pil v roce 2014 na Úřadu vlády České republiky...“

Postup a jednání policistů by zasloužily šetření od Generální inspekce bezpečnostních sborů. Výsledkem šetření by však mohlo být to, že se nic nezákonného nestalo, podle starého hesla „není-li svědků, není žalobce, a není-li žalobce, není ani soudce“.

Janě by za křivé obvinění mohla hrozit přísnější sazba, spáchá-li takový čin s úmyslem jinému způsobit jinou vážnou újmu. Ale rozhárané nitro Pavlovo – spolu s jeho i přesto dobře fungujícím úsudkem – nebylo nakloněno tomu, trestní oznámení podávat. A měl pravdu... Zřejmě by došlo na nekonečné dokazování, kdy výslech doprovázený pláčem muže nebo ženy často soudce nebo soudkyni oblomí, díky čemuž pak vyjdou z takového procesu lacino. Svě by o tom mohli vyprávět lidé neprávem obvinění podobně jako Pavel, kdy cílem takových obvinění bylo pouhé vyřizování si účtů ze strany bývalého partnera/partnerky a zabránění styku rodiče se společnými potomky.

Proč Jana říká, že je Pavel tyran a manipulátor? Jana nikdy na nic neřekla NE, vždy se vším souhlasila: zlézání skal, sexuální experimenty, byla skvělou společnicí, a dokonce i přišla s nápadem na švédskou trojku. Pokud hrála hru „já ti dám, co chceš, a na oplátku ty mně, co chci já“, tak plnila Pavlovy tužby a za to očekávala, že on zabezpečí ji a její dítě, a to především po finanční stránce. Jakmile přestal hrát rozehranou hru na zabezpečení, nazvala ho manipulátorem.

Je jasné, že se Pavlovi stýská. Ale na jakých základech byl vztah založen? Kdyby přišla zpátky, na jakých základech bude pokračovat? Měl by pokračovat tak, jak tomu bylo doposud? Všimněme si, že Jana měla svého partnera dokonale přečteného, že plnila i ta přání, o kterých se nezmínil, ty věci, které vyčetla v jeho fantaskním románu.

Jediné, po čem teď Pavel opravdu touží, je iluze vztahu, kterou spolu zažívali. Ted' by spolu s velkou pravděpodobností už nic podobného nezažili.

Život je šíleně těžký a většina lidí má pocit, že na jejich bedra dává bůh víc, než jsou schopni unést. Žijeme svoje krátké životy – nějakých sedmdesát nebo osmdesát let – a většina z nás je ve třetině, nebo polovině svých životů.

Přesto pořád dokola řešíme věci, které nám ubírají sílu, berou úsměv ze rtů, odčerpávají naši energii a nadšení do dalšího života. Řešíme věci, které jsou neřešitelné, a zatěžujeme se věcmi, které naopak řešitelné jsou. Řešíme žabomyší války, hádáme se s lidmi, kteří za to nestojí, nemluvíme s lidmi, kteří za to stojí. Hrajeme uražené nemluvky, přitom čas našeho života se krátí. A na rozdíl od peněz, o jejichž množství víme v každém okamžiku, nikdo z nás neví, kolik času má před sebou.

Kdy chcete začít opravdu žít?

5. kapitola

„Ty zrůdo! Ty božská hyeno! Ze všech bohů nejzákeřnější monstrum! Nenávídím tě a chci, abys trpěl, jak trpím já! Klidně na mě sešli blesk! Zab mě, jaks zabil naši lásku! Sešli deset egyptských ran! Znič mě ohněm a sírou Sodomy a Gomory, protože neumíš nic jiného než ničit! Ty božské hovado! Prej jsi nám dal svobodnou vůli! Velký kulový! Ani svobodu, ani vůli! Seslal jsi mi Janu – dal jsi mi dar – a pak krutě a bez skrupulí mi ji sebral!“

Pavel byl na dně. Pořád si opakoval „proč? proč?? proč?!“, ale odpovědi nepřicházely. Za celý svůj dospělý život nevyplavil z očních žláz tolik slz jako v posledních týdnech. Jestli to bylo steskem, žalem, touhou nebo jen nemohoucností, jen některý z bohů ví. Poklekal každý večer a v částech svého mozku hledal úryvky modliteb zpřed 30 let, kdy ještě chodíval do kostela, aby je opakoval pořád dokola a zkrápěl u toho matraci své postele. Té postele, kterou spolu vybrali a kterou sdíleli.

„Proč?! Proč já?!!! Proč teď?!!!!!“

Otázky zasílané k nebesům zůstávaly bez odpovědí. Srdce zlomené na tisíce kousků, z nichž každý ukrýval jednu vzpomínku na nejdokonalější vztah obou jejich životů. Neměl důvod nenávidět Janu. Věděl, že ta udělala jen to, co v daný okamžik považovala za nejlepší. Nenáviděl boha tak silně, jak jen je možné nenávidět libovolnou bytost. Tak moc jej nenáviděl, každým z tisíců kousků, jako by snad vůči monstrózně debilnímu bohu necítil v srdci nic jiného než tu nejzlověstnější nenávist, odpor, zášť a zlobu...

„Nehřeším slovem, skutkem, myšlenkou... Pomáhám slabým a nemohoucím... Spousty věcí dělám jen tak – pro radost, pro úsměv lidí kolem, nezištně a bez nároku na odměnu... A bůh mě připraví o to nejvzácnější, co mě potkalo. Kurva, proč?!“

Vyběhl na ulici a déšť zvlhčoval jeho tlusté, metrák vážící, tělo. Čekal na blesk z nejmohutnějšího mraku a do nebes řval:

„Tak můžeš, ty kreténe, jen si posluž, jsem tady a čekám!!“

Točil se kolem své osy s rukama rozpaženýma jak socha Krista na kopci Corcovado nad Rio de Janeiro. Stál na Mikulášském náměstí, kde nechávala své auto, kdykoli odjížděla vlakem do Brna za svým milým. Vzhlížel k nebi, vřeštěl, spílal bohu, ale komunikace to byla jednosměrná. Déšť neustával a do poslední nitě promočený Pavel se nehodlal vzdát svého rozhodnutí, vzdát život a vzdát se života. Teď a tady. Jednou provždy.

Jen hřmění se ozývalo shůry, ale po blesku ani vidu, ani čichu, ani slechu.

Chtěl zemřít. Doufal, že bude brát jméno boží nadarmo tak dlouho, až za to bude tou božskou hyenou potrestán. Zhluboka a bez roušky se nadechoval v touze chytit *kovidátko* do svých plic, kdykoli v čekárnách polikliniky míjel lidi. A když ne covid, alespoň zápal plic! Proto chodil ven jen tak nalehko! Po krk v Boleváku doufal v útok masožravého žraloka nebo alespoň sádložravých piran! Nebo přinejmenším v totální únavu a následné utonutí! Těšil se na smrt, která by byla vykoupením z života plného utrpení. Z života bez Jany.

Ale jedné věci se bál... Že by mohl existovat život po životě a za sebevraždu by skončil v pekle. Z hodin náboženství totiž věděl, že odtud není cesty zpět, že tady duše protrpí zbytek své nekonečné existence.

Vyběhl na silnici, v té části svého rozpoložení, kdy na peklo nevěřil, a šel velmi dlouho středem půlnoční periferie města.

Déšť ustal, ale jeho láteření a štkání nepolevovalo. Šel tak dlouho, až zahlédl auto – větší bílou dodávku – která jela vysokou rychlostí. Rychle se přibližovala a Pavel se v mikrosekundě rozhodl. Vběhl do protisměru, aby ukončil svůj život o chladič dodávky. Nebral ohledy na řidiče, na toho chudáka, který bude muset žít s představou, že někoho přejel. Nebral ohledy na policisty, kteří to budou vyšetřovat, a ani na silničáře, kteří budou muset ze silnice uklidit sto kilo sádla.

Poslední myšlenku věnoval Janě – jejich setkání, okamžiku, kdy se jejich pohledy potkaly, prvnímu polibku pod Petřínem. Silné bílé světlo oslepilo jeho zrak, ozvala se obrovská rána a jeho tělesná schránka se silou zemské přitažlivosti sesunula k zemi.

Jednoho dne pochopíš, proč se to všechno stalo...

Jednoho dne pochopíš, proč z tvého života někteří lidé v určitém okamžiku odešli...
Jednoho dne pochopíš, proč jsi musel trpět...
Jednoho dne pochopíš, proč ses tehdy cítil příliš osamělý...
Na konci pochopíš všechny důvody, proč jsi tehdy selhal...
Nic si nevyčítej...
Budeš dost silný na to, abys překonal cokoli, co se tě snaží stáhnout dolů...
Ostatně to, nad čím teď přemýšlíš, je zbytečná investice, protože tvoje duše už dávno všechno ví...
To jen ty ještě potřebuješ čas, abys k tomu dozrál...

Jakmile Oliver usnul, dala si sprchu. Snažila se zapomenout na ty společné okamžiky pod horkou vodou stékající po jejich tělech, na společné mydlení se i vášnivé polibky dopadající na každý kousíček jejich těl, na šátky, kterými pevně spoutával její zápěstí, aby si ji pak jakoby násilím vzal se vším všudy...

Kdyby existoval život po životě, do kterého vede metro linky Ž, určitě by teď Pavel seděl v prvním vagónu a na malém LCD monitoru zabudovaném do sedačky před ním by si prohlížel životy těch, kteří se odhodlali zůstat na zemi a žít. Životy těch, kteří neodešli tak zbaběle jako on, životy těch, kteří se rozhodli bojovat s nepřízní osudu. Snil by o tom, jak Jana ulehá do postýlky k Oliverovi v jediném pokoji, který mohla obývat v malinkém domě své matky. Sáhla by po albu a listovala mezi chronologicky uspořádanými fotkami, mezi nimiž se pyšnila ty z výletu na Kozí hrádek v Mikulově, ze show s dravci v Lednicko-valtickém areálu, ze znojemského podzemí, kde ji požádal o ruku, nebo ty z rande ve vysoké peci vítkovických železáren.

Snímky zvěčňovaly ty nejvýjimečnější okamžiky jejich života. Společného života. Dnes vlastně už jen života. Smutněl a metro zrychlovalo.

Který muž vezme svou partnerku na rande do vysoké pece? Borec!

Osušila se ručníkem. V jednom okamžiku pocítila, jako by se jí srdce zastavilo. Je to okamžik kratší než mžik oka, kdy se člověku hlavou prožene myšlenka, že tohle byl poslední nádech. Mnohým se v takové situaci promítne celý jejich život, aby mohli v rychlosti zrekapitulovat, co udělali špatně a komu nestihli splnit položený slib.

„Dement dementní! Tak mi zničit život! Jak já ho nenávidím!“ utřela slzu a papírový kapesník pohodila na podlahu. „Asi jen vynechání srdce,“ uklidňovala se a snažila dostat do pohody.

Nešťastná láska neexistuje. Jedná se pouze o velice rozšířený syndrom taktně nazývaný abnormální umění zamilovat se do kretěna.

Rychle se oblékla – hodila na sebe slimky, tričko, zimní bundu, letní tenisky a seběhla ze schodů:

„Mami? Pohlídáš Olivera? Už spí... Potřebuji odjet... Na chvíli...“

Nečekala na odpověď, vyběhla z domu, nastartovala vůz, který jí Pavel pořídil, a vydala se do centra Plzně k Andělíčkovi. K upatlané části mříže v zadní části katedrály svatého Bartoloměje, kam chodí místní i turisté říkat v duchu svá přání a posílat je tam nahoru.

S Pavlem tam chodívala pořád. Někdy i dvakrát denně. Ze začátku si přávala, aby Oliver a Pavel k sobě našli cestu. Když se jí to splnilo, přála si, aby jejich výjimečný vztah nikdy neskončil.

„Petře! Pozooooooooor!“ rozběhla se a skočila starostovi do náruče. „Jak ráda tě vidím!“ opusinkovala ho, jak nejlépe to uměla.

„No Jani! Trochu důstojnosti!“ snažil se setřást svou milenkou obkročmo svírající jeho tělo. „Jsem přeci jen starosta!“

„Ale můj starosta! Můj sexy chlápek! Můj miláček! Moje spřízněná duše!“

„To ano... Něco jsem ti přinesl...“

Starosta Nováček, kterého znala z Honzíkovy kanceláře ze dne, kdy ji tam přivedl Pavel, aby je seznámil, byl do Jany zamilovaný po ušní boltce. Otevřel malou krabičku, v níž se ve stínu luny leskly nádherné diamantové náušnice.

„Bože! Já tě tak miluju, Péééťo! Jsi můj sexy chlápek! Já jsem nikdy nic nedostala... Všechno jsem si musela koupit! I ten blbej zásnubák jsem si musela zaplatit! Ten dement ... ten dement ... neměl ani na něj!“

Její srdce znova vypovídalo službu... Pocítila řezavou bolest na hrudi a podlamující se kolena. Rychle si sedla na schod u mříže, opřela o ni svou hlavu a poslední, co si uvědomila, byla neuvědomitelná ztráta vědomí a sesunutí se na zem.

„Ischemická choroba srdeční je v podstatě nedokrevnost srdce, kdy to nedostává přes zúžené tepny dost krve, a tak mu chybí živiny a kyslík. Váš srdeční sval strádá,“ vysvětloval jí lékař.

„Jak... jak jsem se sem dostala?“

„Váš snoubenec Vám zavolal rychlou... Čeká na chodbě.“

Otočila hlavu na druhou stranu a nekontrolovaně se rozplakala. Nevzlykala, neběsnila, byla tiše, ale slzy bez dohledu a bez pravidel, rychle a divoce závodily na její alabastrové kůži.

Ve vedlejším pokoji se pacient zrovna chystal podepsat revers. Na nejdůvěryhodnější televizní stanici v zemi právě běžela reportáž o tom, jak se řidič dodávky nevěnoval řízení a během psaní esemesky sjel do příkopu a dvakrát se přetočil. Vyvázl bez zranění a bez šance na prémie.

„Tady máte ten formulář... Ale opravdu bychom si Vás tady rádi nechali na pozorování...“

To poslední, po čem toužil, bylo zůstat ve špitále, aby pozorovali někoho, kdo se dobrovolně rozhodl odejít ze světa.

„Bože, ty seš ale amatér! Ani zabít mě nedokážeš! Ty kripke blbej!“

Smotal své oblečení do klubíčka a v polobotkách odcházel ze špitálu, oděn do nemocničního županu. No, županu. Řekněme do kusu látky, který stříhem připomínal župan, ale gramáží jen prostěradlo.

„Pane starosto?“ oslovil Pavel Honzíkova nadřízeného. „Jste to Vy?“

„Aaaaa, pane Nepožitku, zdravím Vás! Co Vy tady?“

„Ale, tam nahoře to posrali... Pánové pochopí a dámy můj slovník omluví...“ rozhlédl se, zasmál se a starosta se také neudržel. „Ale co Vy tady v tuto nekřesťanskou hodinu?“

„Moje snoubenka omdlela, tak ji rychle odvezli a já čekám, až se probere... Seznámil bych Vás, ale asi ještě spí... Navíc si prožila strašný rozchod... S takovým imbecilem, co ji nutil do švédské trojky a týral ji a její dítě! Dokonce je v noci vyhodil na ulici! Chudák holka!“

„Není všem dnům konec, pane Nováčku. Budu se těšit, že ji poznám příště! Ať je jí brzy lépe!“

Pavel vůbec nemyslel na to, že by se seznamoval se starostovou snoubenkou v nemocničním prostředí. Ženy na to bývají háklivé – nenalíčené, neučesané, neoblečené – a ještě podávat infuzí opíchanou ruku cizinci...

Otázkou zůstává, jak by reagoval, kdyby ve starostově snoubence poznal svou exsnoubenku.

Jana je kvůli své psychické poruše odsouzená žít stále stejným způsobem a opakovat stále ty stejné chyby. Pravděpodobně se bude vrhat do nových a nových vztahů a očekávat, že budou naplněny její potřeby. Bude opakovaně zažívat zklamání a nenávisť ke každému muži, kterého následně označí za „dementa“. Vše dobré, co ve vztahu zažila, obratem zapomene a bude vyzdvihoval a přeceňovat smyšlená příkoří. Každému dalšímu partnerovi bude nabízet svou verzi „oběti“ a „chudinky“, která byla týraná. Muž jí uvěří a bude ji chtít zachránit a udělat šťastnou. A šťastná také bude, až do doby, kdy se ukáže jeho pravá tvář. Pak od muže odejde.

„Nevíte, kolik je hodin?“ zeptal se týpek pokuřující u hlavního vchodu, v županu à la prostěradlo.

Pavel se automaticky podíval na telefon, zmáčkl tlačítko odemykání, ale telefon nereagoval. Pochopil a odhodil ho do koše. Z boční kapsy saka smotaného do klubíčka vytáhl hodinky, podíval se na ně a podal je týpkovi.

„Tady je máte – jsou Vaše! Já je už nebudu potřebovat.“

Starý pacient se zatvářil překvapeně a zachvěl se. Snad zimou, snad srdečností cizince. Pavel se usmál a z klubíčka vymotal sako a přehodil ho staříkovi přes ramena. Zbytek věcí následoval jeho chytrý telefon a spatřil dno popelnice. Pavel pomalým krokem odcházel. Starý pán, s hodinkami v ruce, jen nechápavě hleděl na odcházejícího Pavla... Na Pavla – na popelnici – na Pavla – na popelnici. Popelnice byla hodnotnější.

„Zavolal bych jí,“ přemítal, „ale telefon nefunguje... a i kdyby fungoval, určitě mě pořád nenávidí.“

V prostěradle dorazil na zastávku MHD. Autobus má jezdit každých patnáct minut... Po padesáti minutách čekání se rozhodl jít pěšky. Jeho emoční sinusoida se dostala do fáze expanze a ratio převážilo nad emocemi. Pořád boha nenáviděl, ale začal ho nenávidět racionálně.

„Chceš si hrát, bože? Dobře, zahrajeme si...“

Mohl si prohnat kulku hlavou – měl zbroják a nabyt/nabil zbraň – ale to by pro něj bylo příliš snadné a pro ty ostatní příliš komplikované. Nemohl tady nechat své kotě – jedenáctiletého Charlieho, který by zcela jistě zemřel hladu dvacet minut po posledním jídle, nemohl po sobě nechat nevyrovnané závazky a nemohl způsobit více škody než užítu tím, že by se zastřelil v pronajatém bytě a zakrvácel zaručeně italskou pohovku z Chej-lung-ťiang, nejvýchodnější provincie Číny. Tak svědomitý byl.

„Máš šest měsíců, blbečku! Do té doby mi vrátíš dar, který jsi mi vzal! A když ne, připravím tě o jednu z tvých sedmi miliard oveček! Máš to u prdele? To i já...“ poprvé se usmál, jak vyjebal s bohem.

V minulosti Pavel odsoudil Dominikovo rozhodnutí pořídit si zbraň s cílem odpravit se, když začne být svým blízkým na obtíž z důvodu nemoci. Dnes zřejmě přehodnotil svůj názor pro případ, že by mu byl na obtíž jeho vlastní život.

Pavel nově finišoval každý seminář slovy:

„Dnes Vás chci nadchnout pro myšlenku ‚Nehromadíme peníze a majetky – hromadíme zážitky!‘ Řada z mých přátel a klientů má sny, touhy, tužby a přání, ale jejich realizaci stále odkládá na období ‚až bude čas, až budou peníze, až budou děti velké...‘ – doplňte cokoli. Neměli bychom každý den prožívat tak, jako by byl tím posledním? Největší rozdíl mezi časem a penězi spočívá totiž v tom, že o stavu svého konta víme v každém okamžiku, ale kolik času nám zbývá, to neví nikdo z nás. Kdy chcete začít s plněním přání sobě a svým blízkým?“

A tím sklízel zasloužené ovace.

Staré okřídlené „kdo chce, hledá způsoby, a kdo nechce, hledá důvody“ je všeříkající. Stále častěji odkládáme svá přání a touhy na „pak“, přitom ale nikdo z nás neví, kdy to „pak“ nastane, pokud se ho vůbec dožijeme. Pavel coby smíšek, self-generátor štěstí, dealer céček, smíchu a léků nové generace z kategorie anti/kokoticum, si začal plnit sny jeden za druhým – dovolená na Bali, gymnastika na tyči (pole dance), zbrojní průkaz, road trip po USA – a přitom ho to v důsledku nestálo vůbec nic.

Kdy chcete začít žít?

Příběh 1.

Když Iva viděla poprvé Hynka s Pavlínkou napadlo ji „dokonalý pár“. Dáma v kožichu, vkusně nalíčená, mírně při těle, ale v přiléhavých, slušivých šatech, které zvýrazňovaly její oblé ženské tvary. Lodičky krásně tvarovaly její lýtky. Vyzařovala takovou sebejistotu, samozřejmost. Prostě bohyně.

Pavlínka byla snem každého muže. Byla dámskou krejčovou a bavila se podnikáním pod prostým názvem „šití na zakázku“. Nemusela vydělávat moc, důležité bylo, že se tím bavila. Hynek ji zajistil. Byl to Pan Účetní a peníze uměl vydělat. Jeho chování bylo galantní – téměř prvorepublikové. Když vstala žena, vždy vystřelil jak šipka a sedl si až poté, co dosedla ona. Galantně pomáhal své ženě do kožichu, otevíral dveře, pečoval o její blaho, chránil ji. Bylo znát, že jeho žena je pro něho první a jedinou dámou na světě, středobodem jeho vesmíru. A Pavlínka? Vypadalo to, jako by ho přehlížela. Zdála se nedostupná jako pevnost. Hynek se musel opravdu hodně snažit, aby mu věnovala ten charismatický zelený pohled, díky kterému se mu vždy podlomila kolena.

Hynek miloval, když nosila vysoké podpatky. Byla v nich tak bezbranná a zranitelná. Cupitala malými krůčky. Vždy měl chuť vzít ji do náruče a přenést přes celé náměstí, aby ji zachránil. Ano, měl pocit, že ji stále zachraňuje, bez něho by určitě nepřežila! A to mu dělalo nesmírně dobře. Choval se jako rytíř. A on chtěl být rytíř.

Hynek s Ivou byli přáteli už od dob studií na ekonomce. Jednu dobu to mezi nimi jiskřilo, ale pak potkal vyvolenou se zelenýma očima a ta vyhrála. Nicméně s Ivou si vždy rád povídal, protože neustále bylo o čem. Oči měla ale modré.

Jednou v létě mu zelenooká Pavlínka zemřela v náruči. Lékaři později diagnostikovali plicní embolii. Nešlo ji zachránit. Nestihli by dojet do nemocnice.

Hynkovi se zhroutil svět. Pavlínka byla jeho všechno. Miloval ji. Neuměl si představit život bez ní. Seděl v kuchyni a čekal na její příchod. Mozek nedokázal přepnout na jinou realitu a stále mu nabízel život, jako by se nic nestalo. Bylo nepředstavitelné, že už nikdy nepřijde.

„To nemůže být pravda! To se snad ani nestalo!“ protestoval.

Svíjel se na zemi, prosil boha, ať mu ji vrátí, nebo ať ho odvede za ní. Tak mohutně bouchal hlavou o zem, až na podlaze vytvořil velkou krvavou louži. Padal do mdlob a zase se probouzel. Chtěl cítit fyzickou bolest, která by zastínila tu psychickou. Nakonec vytáhl kuchyňský nůž. Ani na své kůži necítil ostrou čepel.

Hasiči museli vyrazit dveře. Zavolal je syn, když se nemohl dostat domů.

„Pane, vstávejte! Jak se jmenujete?“

Žádná odpověď. Záchranář ho propleskl a viděl, že je za minutu dvanáct. Záchranka ho odvezla. Zázrakem se z toho dostal. Možná zasáhl bůh nebo osud, ale každopádně jeho pouť životem ještě neskončila. Potřeboval dokončit příběh s ženou se zelenýma očima.

Hynek se po pár dnech vrátil z nemocnice. Byl zklamaný. Na další dny dostal neschopenku.

Marek byl jejich jediný syn. Pavlínka víc dětí nechtěla. Těžce nesla těhotenství, ale hlavně: kazilo jí to postavu. Marek trpěl od 12 let depresemi a často navštěvoval psychiatra. Byl tak krásný... A tak křehký. Hynkovi připomínal jeho ženu. Světlé vlasy... A oči? Ty měl po ní. Bohužel, Marek měl sebepoškozující tendence. Prostě do sebe občas říz... nebo zničehonic přestal jíst, až z toho omdlával.

„Proč to děláš? Jak ti můžu pomoci?“ ptal se Hynek svého syna, ale nikdy se nedočkál odpovědi.

Soucítil s ním a tolik ho trápilo, že synek má potíže. Kladl si za vinu, že někde udělal chybu. Snažil se mu vše vynahradiť svou pozorností, časem, financemi, ... Přes veškerou péči psychiatrů se Markův stav nezlepšoval.

Hynek navštívil svého praktického lékaře s téměř filozofickou otázkou:

„Jak mám dál žít?“ ptal se naléhavě.

„Dám Vám nějaké léky na uklidnění,“ odpověděl soucitně lékař.

Hynek odcházel bez odpovědi, bez návodu. Měl ale recept na Neurol. Byl odpůrcem léků, ale tenthle si vzal. Jeho muka nepřestávala, a tak začal kombinovat Neurol s alkoholem. Chtěl se zničit.

Marek pozoroval zkázu svého otce. Tak moc se bál, že přijde i o něj.

„Tati,“ odhodlal se Marek, „potřebuji ti něco říct. Máma nebyla taková, jak sis myslel.“

„Co tím myslíš? Co to říkáš?“

„Měl jsi ji za světici a ona přitom byla kurva! Podváděla tě a ty ses chtěl kvůli ní zabít. Nestála za to!“

„Ty hajzle jeden!“ Hynek se cítil zraněný slovy svého syna. „Co to říkáš?!“

Nikdy svého syna nebil, ale zatmělo se mu před očima a jeho ruka se vymrštila směrem k Markově hlavě. Jedna, druhá, třetí. Vzápětí si uvědomil, že to vlastně nechtěl udělat, a tak Marka objal.

„Promiň, synku, promiň. Proboha, co to říkáš?!“

Oba plakali a při tom se objímali.

„Tati, musím ti to všechno říct. Já už to nevydržím. Zabije mě to. Ale slib mi, že mě nebudeš bít!“

Hynek si myslel, že mu nemůže být hůř. Během několika hodin prožil naprosté dno svého života. Postupně se dozvídal pravdu, o které si vždy myslel, že ji nebude chtít slyšet. Už poněkolkáté měl chuť okamžitě skončit se životem. Raději by měl zlomenou nohu, ruku, páteř, cokoli jiného než znova cítit tu nesnesitelnou psychickou bolest. Zarývala se mu hlouběji a hlouběji a vše v něm obracela naruby.

Pavlinka žila dvojí život. Doma byla spořádaná, obletovaná, její přání byla plněna, aniž by byla vyslovena. Manžel ji zbožňoval a postavil si ji na obrovský piedestal. Měla vše, co by ji mohlo dělat šťastnou. Ale jí to nestačilo. Hynek si všímal, že není úplně spokojená. Nemohl ale tušit, že se o ni dělí s mnoha muži. Opravdu s mnoha.

„Já vím,“ procedil Marek, „proč mám deprese, proč se nenávídím a mám chuť se vším skončit. Jsem odporný zmetek, který ji podporoval. Věděl jsem o všech jejích avantýrách. Musel jsem ji doprovázet, protože nerada někam chodila sama. Čekal jsem, až si vše odbude, a pak jsme šli domů. Pak jsem ji dokonce vozil autem... pokaždé za jiným mužským... a vím, co tam s nimi dělala... vím to!“

„Proč jsi mi to neřekl?“ naléhal otec. „Proč?! Proč??!“

„Vyhrožovala mi, že když to řeknu, opustí nás a budu za to moct já. Bál jsem se jí. A zároveň ji měl rád. Nenáviděl jsem ji, ale neuměl jsem se jí postavit. Byla tak krutá. Ale byla to moje máma! Chtěl jsem chránit tebe... Víam, jak by ti to ublížilo. Tohle jsem ale nechtěl... Vždycky mě přesvědčila, že ona to takhle potřebuje, aby s tebou vůbec mohla vydržet.“

Jen se oba na sebe dívali a plakali. Hynkovi došlo, proč měl Marek deprese, záchvaty zuřivosti a agrese. Ten hněv ale použil proti sobě. Nenáviděl se za to tajemství, které v sobě držel. Stydl se, že se nechával matkou zneužívat. Vinil se, že svojí slabostí ubližoval otci. Oba miloval, byli to jeho rodiče a nechtěl přijít ani o jednoho. Teď už mohl, a dokonce musel všechno říct. Už jen proto, aby nepřišel o otce.

Hynek přemýšlel o jejich vztahu. V hlavě mu lítaly vzpomínky, souvislosti, podivnosti, nad kterými v minulosti mávl rukou, nad svým bezmezným zbožňováním její existence a svou neochvějnou důvěrou v životní lásku.

Měla časté gynekologické problémy – kvasinky, záněty. Jejich sex byl jen klasický a jeho frekvence mnohem menší, než by si Hynek přál. Nicméně respektoval, jak to chtěla Pavlínka. Vždycky! Tolik ji miloval a vše jí podřizoval. Sloužil jí, pomáhal jí se vším, vše zařídil, nakupoval, plánoval, vydělával, zajišťoval jí luxus, komfort, pohodlí... Prostě vše, co chtěla i nechtěla.

Ona ho měla za šaška, kterého musela podvádět. Musela si dokazovat, že o ni mužský stojí?! Taková potupa! A ještě do toho všeho zapletla syna. Psychicky ho mrzačila. Místo smutku a bolesti ze ztráty ho ovládl takový vztek, že začal demolovat nábytek. Židle byla první, kterou rozložil na *prvoprkýnka*. Potřeboval tu bolest ze sebe dostat. Na sebevraždu už neměl pomýšlení. Kdyby žila, byl by ji zabil. Celý jejich vztah, od začátku do konce, byl podvod. Lež!! On si nedovolil na žádnou jinou ženu kdy pomyslet. Pro něho byl jejich vztah posvátný.

Před nevěrnou partnerkou a před vlastní hloupostí muže neuchrání ani bůh. O paragrafech nemluvě.

Říká se, že čas všechno zahojí. I Hynek se velmi pomalu a pomalu hojil. Tomáš, jeho jediný kamarád, věděl vše, co se stalo. Rozhovory s ním mu pomáhaly urovnat si myšlenky.

„Byl bys raději, kdyby ti to syn neřekl? Kdybys ji nechal odejít jako světici?“

„Když se teď na to dívám, tak mě synovy informace zachránily a vrátily mě do života. Když mi umřela, cítil jsem nesmírnou bezmoc, neskutečnou bolest, beznaděj, trýznivý a hmatatelný smutek. Nešlo žít! První pokus odchodu se nepovedl. Vlastně mě zachránil Marek. Nemohl se dostat do bytu. Asi něco i tušil, a tak zavolal hasiče a záchranku. Napodruhé by se mi to bylo podařilo. Nezvládl bych život bez ní. Ale to, co mi Marek řekl, mě vrátilo do zpět. Takový vztek jsem necítil nikdy v životě. A ten mi dal sílu žít.“

„To mi ale neříkej, že sis ničeho nevšímal,“ dobíral si ho Tomáš.

„Věřil jsem jí a vůbec jsem neměl myšlenky na to, že by se mi mohlo něco takového stát. Já bych nikdy svou ženu nepodvedl. A podle hesla ‚podle sebe soudím tebe‘ by mě nenapadlo, že ona je toho schopná. Když se zpětně dívám na náš vztah, vidím věci, které jsem předtím neviděl. Víš, ona nebyla ani moc chytrá. Vlastně jsem si s ní neměl o čem povídat. Většinou mi přitakala, potvrdila, že mám pravdu, a jen se na mě dál dívala těma krásnýma očima. Asi mi to stačilo. Vlastně nestačilo, ale nevěděl jsem, že bych mohl chtít víc. Sex vlastně nic moc, byla prkno a stále se s něčím léčila. Bohužel, teď už vím i proč. Nenapadlo mě, že bych jí měl být nevěrný. Já bych to prostě nemohl udělat. Co mě ale nejvíc štvě, že zničila syna.“

Tomáš poplácal Hynka po rameni a ten se rozhlédl kolem.

„Řeknu ti něco, co jsem ještě nikomu neřekl...“ Opatrně sondoval komunikační prostor, zda může.

„Povídej...“ povzbudil ho Tomáš, „jsem jedno velké ucho.“

„Pavčina chtěla, abych byl na ni při sexu hrubý. Chtěla tahat za vlasy. Sprostý slova. Chtěla se mi bránit a já ji měl jako znásilnit. Chtěla si ‚hrát‘. Chtěla po mně, abych byl drsnák, sprosták a násilník. Asi ji to rajcovalo. Ale já jsem toho nebyl schopný! Udělal bych pro ni všechno – jenom ne být na ni hrubý! Já jsem prostě nemoh...“

„Víš přece, že ženy mají rády rebely a mizery. Měla možná slabost pro padouchy. Ženský cítí, že zlobiví kluci oplývají testosteronem, proto jsou tak smělí a odvážní a do vztahu jdou bez bázně a studu. A smělost a odvalu mají ženy spojené s vysokou mírou mužské sexuality. Jsou to takoví ti bojovníci, bez emocí, chladní a odvážní. A ženský na sto honů cítí, že tihle chlapi mají kvalitní geny, takže je na evoluční úrovni vnímají jako atraktivnější. Prostě potřebují geny pro další své potomky, kteří budou stejně silní a odvážní, a díky tomu přežijí.“

„Hmm... biologie, evoluce. A co láska?“ podotkl smutně Hynek.

„To je něco jiného, teď mluvím o pudech,“ odfrkl si Tomáš. „Možná se Pavčina nudila... a takový dareba působí vzrušujícím a zábavným dojmem... Navíc má v sobě příslib vášně a dobrodružství. U tebe to asi necítila. Ty jsi hodný. Až moc hodný,“ dodal Tomáš.

„Pavčina měla všechno. Chtěla něco, co nemohla – nebo by neměla – chtít, a o to víc po tom toužila. Mít nějakého drsnáka, padoucha... Takže jsem se měl proměnit v darebáka, abych byl pro ni přitažlivější?“ nechápal Hynek.

„Hele, život s chlapem s vyšším testosteronem není pro ženskou žádný med. Je sice odvážnější, dobrodružnější a vzpurnější, ..., má dobré geny, ale žít se s ním nedá, protože je taky agresivnější, prchlivější, nedodržuje pravidla, ve vztazích je nevěrný a přelétavý. Ty se v mizeru nikdy nezměníš. A nedělej to. Najde si tě ta, která právě odejde od takového mizery. Zkušenost s ním už bude mít. A ty budeš pro ni opakem – budeš pro ni rytířem s noblesou.“

Proč nám končí vztahy? Často proto, že jsme příliš hodní. Cílem je nebýt příliš hodný, ale povýšit to na přiměřeně hodný, a tím pádem nepřitahovat příliš zlé gaunery, kteří toho využijí (nebo zneužijí). Když je jeden z páru sobec a druhý je příliš hodný, vzájemně se doplňují. Vytvářejí celek.

Proč měla Jana nízké sebevědomí? Pavel měl vysoké. Spolu tvořili celek. Ve vztahu hledáme celistvost: co nemáme, to hledáme.

Příběh 2.

Během studií jsem si přivydělávala jako tanečnice v klubech. Líbilo se mi mít roli provokatérky, exhibicionistky, rajcovat ty druhé a pak utéct. A to mi tato role dovoľovala. Poslední moje angažmá bylo v jednom pražském pánském klubu. Vystudovala jsem sociologii a tady jsem měla tu nejlepší praxi, jakou jsem si mohla přát. Na univerzitě ji ovšem neuznali. Pitomci.

„Jsou to moje poslední prázdniny. Přestanu lézt polonahá po tyči a najdu si dobré zaměstnání, vdám se za úžasného manžela a budu mít děti. Tři. Klasika. Jak jinak?“

Věděla jsem, co chci, a nebála jsem se za tím jít. Měla jsem naprosto jasně nalajnovaný další život.

Kolik pánských párty se odehrávalo právě v tomto klubu! Obchodníci, kravaťáci, spořádaní tátové od rodin, single, zadaní, Češi, cizinci. Chodili ve skupinkách už rozjaření anebo navonění a připravení, páč věděli, proč přišli. Někteří se museli opít, někteří byli naprosto střízliví.

„K tyči jsem musela nastoupit vždy, když někdo přišel, byť by tam seděl jediný člověk. Vilně se kroutit, šplhat po tyči, zavěsit se hlavou dolů, špulit zadeček. Vše, co může vyrajcovat návštěvníky do maxima a přimět k co nejdřívějšímu odchodu na pokoj. Mnozí si mě ani nevšimli. Ale já milovala, když se na mě dívali. Předváděla jsem se. Když bylo ‚čisto‘ – tedy když byli klienti na pokojích – měla jsem volno. Povíдалa jsem si s holkami, co zůstaly dole. Nejvíce mě bavila Klára. Studentka práv, která si vydělávala na plastiky. Měla krásný prsa, ovšem silikonový. Obličej souměrný, ovšem po plastice nosu. A permanentní make-up na obličeji. Jen zpod vlásků jí vykukovala elfí ouška. Díky nim jsem si Kláru občas dobírala. Ta její ouška byla skutečně rozkošná. Jednoho dne přišla bez nich. Byla teď dokonalá. Často jsem přemýšlela, co bude následovat dál. Jestli přestane prodávat své tělo, když už nemá důvod jej vylepšovat. To jsem se už nedozvěděla. Odjela jsem do Itálie za svou životní láskou. Za svým osudovým mužem, Danielem.“

První ráně jsem se zdárně vyhnula, ale druhá už zasáhla můj obličej. Řval jak smyslů zbavený.

„Co si o sobě myslíš! Tvoje slova mi tak ubližují! Jak mi tohle můžeš udělat?! Víš, co mi způsobuješ?! Ty mě snad zničíš! Dal jsme ti všechno! Tohle nevydržím!!“

Lup! Jedna rána přes tvář, druhá přes nos, pak už jsem si jen kryla hlavu a obličej před dalšími údery. Nebrečela jsem. Byla jsem v šoku. Vůbec jsem nechápala, co se děje a proč se to děje. Nikdy v životě jsem nezažila takovou reakci a takovou potupu. Oněměla jsem. Seděla jsem celá schoulená u dveří. Přestala jsem vnímat svět kolem. Má duše na chvíli ulítla pryč. Chtěla jsem jen přežít. Hlava naprosto vypnutá. Jen krev z obličeje odkapávala na mé koleno.

Dveře zaklaply. Odešel do baru. Jako vždycky, když jsme se nepohodli. A já zůstala sama.

„Sotva jsem se rozhlídla po místnosti, začala jsem se bát, že mě zase zmlátí, jen co se vrátí. Musela jsem projít všechny pokoje, abych se ujistila, že tam opravdu není. Ošetřila jsem si nos. Začal natékat a nabírat barvu. Měla jsem pocit, že jsem zešílela. Chvíli jsem balila kufry. Počítala peníze. Mám dost na cestu? Jediné, co jsem chtěla, bylo utéct. Pryč z toho pekla! Začala jsem se klepat po celém těle. Došlo mi, co se stalo. Dostala jsem šílený strach, že se vrátí a vše bude pokračovat.“

Panebože, v životě mě nikdo neuhodil! Mozek se roztočil na plné obrátky a začala jsem plánovat útěk. Hned! Jak se odsud dostanu? Nemám přístup k internetu... Když se sbalím a pojedu teď na nádraží... Ale co když se vrátí z baru dřív a bude mě hledat? Co když mě najde na nádraží a zjistí, že chci odejít? Zabije mě! Znovu jsem se roztřásla strachem a rozbrečela bezmocí. Kdo mi pomůže? Policie! Jak budu italské policii vysvětlovat, co se stalo? Panebože, a kde budu potom? Jsem tady cizinka a za tu dobu nemám žádné přátele, kteří by mi pomohli. Nepřál si, abych měla přátele. Nebo bych měla zavolat jeho rodině, jeho sestře? Vysmějou se mi! Zavolám do Čech rodičům... To ne! Způsobila bych jim velký stres ... a jak by mi mohli asi tak pomoci! Co mám dělat?! Šílela jsem...”

Zavolat rodičům byla asi její nejrozumnější myšlenka. Pomoc pro ni by mohla přijít přes diplomatické zastoupení v Itálii a následně přes místní policii. Ke své škodě ji Tereza zavrhlá.

Netušila jsem, jak dlouho takhle pobíhám po bytě a zvažuji všechny možnosti záchrany. Pomalu jsem se ale zklidňovala. Musím to zvládnout sama! Teď neuteču. V létě jedeme do Čech a tam už zůstanu. Musím hrát hru, že je vše v pořádku.

„Čtyři měsíce! To vydržím. Budu hodná holka.“

Před půlnocí zašramotil klíč v zámku. Otevřel dveře. Vrátil se. Byla jsem překvapivě v klidu a smířená se vším.

„Bylo ti to zapotřebí?“ obrátil se na mě. „Takhle mě vytočit... Vypadáš hrozně s tím nosem. Můžeš si za to vlastně sama. Jsi pitomá. Neměla jsi mě tak naštvat. Já jsem tě nechtěl praštit. To tys mě vyprovokovala!“

Překvapeně jsem se na něho podívala. Nevěřila jsem svým uším. Snažila jsem se s ním racionálně bavit o našem vztahu, protože jsem v něm byla nešťastná. Ke štěstí mi nestačí, že mám dobré jídlo, že můžu s ním chodit do divadla, pracovat s ním na poli a venčit psa. Jakou to má perspektivu? Až budeme mít děti, bude ze mě uklízečka a kuchařka. To brzy skončím na antidepresivech jako jeho matka a sestra. Ale dnes vím, že problém byl v tom, že jsme každý v jiném znamení: já jsem Kozoroh a on je Debil. Ale to jsem mu samozřejmě neřekla.

„Vždyť přeci víš, že tě miluji!“ pokračoval. „Nemůžeš mě opustit. Máš se mnou všechno! Co by za to jiná dala!“

Když jsem se vrátila z koupelny, vyslechla jsem si další ponaučení:

„Kdybych tě tenkrát nezachránil z bordelu, kde bys teď byla? Brala bys drogy a zničila by ses. Já jsem ti pomohl! Uvědomuješ si to? Já jsem tě z té žumpy vytáhl! Já jsem ti zachránil život! A tobě se to nelíbí? Trochu vděčnosti!“

„Ano, Danieli...“ odpověděla jsem jako automat.

„Byla jsem tam dobrovolně, ty debile! Nemusel jsi mě zachraňovat, nikdo se tě neprosil. Život jsi mi nezachránil, ale zničil. Zpřetrhal jsi ho na tisíc kusů. Hledám možnost, jak se zachránit a skrýt před tebou. Co slovo – to lež. Drogy jsem nikdy nebrala, drogy berou duši a tu si já hýčkám. O tom ty nic nevíš. Žádnou duši totiž nemáš! Ani o mně nic nevíš. Nikdy mě neposloucháš a jen věříš výmyslům své choré hlavy, ty debile!“ vedla jsem s ním v duchu bojovný dialog.

Žádná slova v žádném jazyce nemohla popsat, jak bídě jsem se cítila. Jen mi tekly slzy. Zřetelný projev mého srdce.

„Jdi se umýt. Nemáš důvod brečet!“ rozkázal mi, když dosáhl mého ponížení.

A já poslušně šla. Jako loutka. Mlčela jsem a snažila si v hlavě udělat pořádek, co se vlastně stalo.

Zamilovala jsem se do Itala. Zadíval se mi do očí a usmál se. Rozbušilo se mi srdce. Cítila jsem tak zvláštní tlak kolem žaludku. Do krve se mi vyplavil adrenalin. Svaly se napnuly. Byl to zvláštní pocit vzrušení a napětí. „Asi láska... Asi to bude ten osudový muž,“ proběhlo mi tehdy hlavou. To jsem ale nevěděla, že přesně tyto pocity budu s ním prožívat mnohokrát. Láska to rozhodně nebude.

Potkali jsme se v klubu. Přijel s kamarády a on jediný nešel na pokoj. Celou dobu seděl s podepřenou hlavou a díval se na mě. Mlsně a s úsměvem. Já se před ním předváděla. Šlo mi to. Běžně jsem nesměla s muži v klubu mluvit. On si mě ale vyžádal a pozval mě na drink. Drinky jsou v barech předražené. Klient si tím vždycky platil společnost vybrané dámy. Z ceny drinku měly holky procenta. A i já si tu noc vydělala nějaké peníze navíc právě díky drinkům.

Mírně jsme se přiopili a náramně se pobavili. Získal si mě. Druhý den jsem neznámého navoněného Itala, jménem Daniel, provázela stověžatou Prahou. Pak i třetí den ... a i ten čtvrtý. Po 14 dnech jsem za ním odcestovala do Itálie a zůstala tam s ním 2 roky.

Prvního půl roku jsme byli naprosto šťastní. Začínalo léto. Jako vinař měl okurkovou sezónu. Víno zrálo. A jeho čas byl můj. Byl neuvěřitelně pozorný a galantní. Tolik květin, co jsem dostala! Ukázal mi své oblíbené restaurace, kavárny a diskotéky. K moři jsme jeli jednou týdně, byť to bylo asi 100 km daleko. Říkal: „Pro tebe všechno, amore mio!“

„Nikdy jsem nepotkal ženu jako ty, tak výjimečnou, charismatickou, oduševnělou, inteligentní, něžnou, sexy. Máš všechno. Jsi pro mě naprostý ideál!“

Štěstím jsem se rozplývala. Vyslechla jsem si tolik nádherných lichotek.

Seznámil mě se svou rodinou a s Valentinou, svou dcerou z prvního manželství. Seznámil mě s přáteli. Byla jsem jím unešená. Naprosto jsem mu důvěřovala. Byla jsem přesvědčena, že je to můj osudový muž. V té době jsme si dělali plány do budoucna: kde budeme bydlet, co vše mi ze své země ukáže, jak často budeme jezdit do Čech a co budu dělat v Itálii já. Ve všem mě podporoval. Nešetřil slovy lásky a chvály. Zářili jsme štěstím.

„Lásko, je to neuvěřitelné! Chceš v životě přesně to, co chci i já. Nikdy jsem nepotkala nikoho, s kým bych se tak shodovala,“ rozplývala jsem se nad stejnou představu společného života. „Ale chci, aby mě moje rodina mohla často tady navštěvovat,“ žadonila jsem.

„Lásko, jistě! Uděláme ze zadního pokoje pokoj hostinský a bude jim k dispozici.“

„Chci na kurz italštiny... abych si mohla najít práci. Potřebuji něco dělat.“

„Jak budeš chtít, lásko! Podíváme se po kurzech. Pomůžu ti se vším. Chci, abys byla šťastná. Bude všechno tak, jak chceš.“

Měli jsme i další plány: jak přesně předěláme jeho velký městský byt, jak budeme cestovat po Itálii a po Česku, jak zkombinujeme jeho práci na vinici s cestováním. A plánovali jsme také rodinu. Nikdy v životě jsem nezažila takový pocit štěstí a naplnění. Těšila jsem se na společnou budoucnost.

Odevzdala jsem se mu. Nepochybovala jsem o tom, co říká. A tak jsme spolu vytvářeli dokonalou iluzi dokonalého života, která se neměla nikdy naplnit. On nikdy nechtěl to samé, co já. Nikdy. Jen v první fázi našeho vztahu potřeboval získat mou důvěru. Potřeboval mě naprosto oblbout, abych věřila jeho slovům, nikoli sobě a svým pocitům. Podařilo se mu to.

Občas jsme měli problémy rozumět si. Moje italština byla v začátcích a jeho angličtina v koncích. Někdy reagoval naprosto nepřiměřeně. Naše nedorozumění jsem přikládala jazykové bariéře a jeho italskému temperamentu. Začaly přicházet varovné signály, že něco není v pořádku. Cítila jsem to. Moje intuice mi napovídala „Uteč! Vezmi nohy na ramena a běž!“ Věděla jsem, že je zle. Moje tělo začalo vydávat signály bolesti. Neustálé bolesti břicha. Začala jsem mít pocit, že jsem lovná zvěř a musím utíkat. Ale já stála na místě a nic jsem nedělala. Docházelo k častějším neshodám a hádkám. Konflikty byly drsnější a drsnější. Postupně jsem se ve vztahu začala ztrácet. Jako v mlze. Vše bylo způsobeno jeho pokřivenou osobností. Ale tehdy jsem byla přesvědčena, že za vše mohu já.

Jednou přišel s dárkovou krabicí a s obrovskou mašlí a já se zaradovala... Otevřel ji a vyndal z ní nádherné černé koktejlové šaty s jemným lodičkovým výstřihem vpředu a velkým výstřihem na zádech. Žasla jsem! Chtěla jsem mu skočit kolem krku radostí, ale on jen odsekl:

„Hm, jsi tlustá... Jsi moc tlustá... Tobě nebudou sedět... Dám je Francesce z vedlejší vesnice...“ a hned je zase strčil zpátky a krabicí zavřel.

Postupně, polehoučku, pomaloučku jsem se dostávala do oparu jeho manipulací, lží a chaosu. Pomalu mě začal znejišťovat, ponižovat a urážet. Kritikou nešetřil. Od mých tělesných proporcí až po moje charakterové vlastnosti. Vlastně nebylo na mě dobré nic. Sprostě mi nadával. Humorné bylo, že jsem nevěděla, že mi nadává. Neznala jsem vulgární slova v italštině. Kromě „stupida“. Někdy jsem neuměla rozeznat, jestli říká, ať s ním nemluví jako s blbcem, nebo že já mluvím jako blbec. Pak jsem všechny nadávky vyhledala ve slovníku. Nebylo mi z toho dobře.

Nejvíce mu vadilo, když jsem měla svůj názor, svoje potřeby a svoje pocity. Uměl mě vždy tak znejistit a navodit nepříjemné pocity za to, že jsem sama sebou. Postupně jsem se začala chovat, jak chtěl on, a zastávat názory, které zastával on, a cítit se tak, jak dovolil on. Tak jsem postupně přestala být sama sebou, abych mu vyhověla.

Já jeho nesměla kritizovat nikdy. To se potom strhla prvotřídní hádka. Obviňoval mě z necitlivosti, sobeckosti, vypočítavosti a ze lží. Urážel mě i celou mou rodinu, kterou viděl pouze jednou – při první

návštěvě v Čechách. Jeho chyby se staly mými. Z mé libovolné malé chyby uměl vytvořit prvotřídní drama. Moje chyba se nikdy nepromítala a byla vždy připomínána, kdykoli byla příležitost. Vše si bral velmi osobně. Egocentrický, vztahovačný Daniel. Překrucoval vše, co jsem řekla.

Postupem času se měnilo i jeho chování ke mně. I život s ním. Prožívala jsem izolaci. Nepřál si, abych navštěvovala semináře italštiny. Nepřenesl by přes srdce, kdybych se tam bavila s imigranty. Nesnášel je. Navíc by mě neměl pod kontrolou. Úroveň jazyka, kterou mám, prý stačí. Hlavně stačila jemu na to, aby se se mnou dorozuměl. Až později jsem pochopila, že jakékoli náznaky mé soběstačnosti v něm vzbuzovaly velkou úzkost. Chtěl mít nade mnou absolutní moc a kontrolu.

Vlastnil rozlehlé vinohrady. Na určitou práci si najímal brigádníky, určitou zvládl on sám. V době sběru hroznů pracoval od brzkého rána a vracel se pozdě odpoledne. Já zatím byla doma, uklízela, vařila, odpočívala, venčila pejska Nera a dívala se na televizi. A čekala na Daniela. Při jedné z procházek jsem potkala mladíka. Požádal mě o oheň. Odpověděla jsem, že nekouřím a oheň nemám. Jeho přízvuk byl zvláštní a při další otázce jsem zjistila, že je Čech. Takovou radost jsem měla! Ten pocit, že mohu svobodně mluvit svým mateřským jazykem a vyjádřit naprosto všechno, co chci a nepoužívat složité opisy. Dvě hodiny jsme si povídali. Co tady dělá, kam pojede, odkud je. Dokonce se zajímal o to, jak jsem se tam ocitla já. Bože, on se mě zeptal, jak se mi daří! Na to se mě dlouho nikdo nezeptal. Byla jsem naprosto blažená. Cestou domu jsem přemýšlela, proč jsem najednou tak šťastná... Proč tyhle pocity nezažívám pořád, když žiji s osudovým mužem? Kdy naposledy jsem si takhle hezky popovídala? Večer přišel Daniel domů a já s naivním úsměvem na tváři mu oznámila tu radostnou novinu o setkání s Čechem. Podíval se na mě úkosem a přes zuby přecedil:

„A jak dlouho jsi s ním mluvila?“

Zatrnulo ve mně a uvědomila jsem si, že nesmím říct pravdu.

„Chvilku... Jen projížděl naším městečkem.“

„Jak dlouho?“ trval Daniel na svém.

„Deset minut,“ zalhala Tereza. A dobře udělala.

„Nepřeji si, abys mluvila s cizími muži. Mužům jde vždycky jen o to jedno. A ty jsi dost naivní. To si pamatuj!“

Daniel mi přikazoval žít život podle jeho strachů – ne podle mých radostí. Připadalo mi to směšné. Ale on to myslel smrtelně vážně. Při porušení jeho pravidel, jak mám žít, následoval trest. Nemluvil se mnou. Odešel. Ignoroval mě. Ostatně nikdy ho nezajímalo, z čeho mám já radost. Nabízel mi jen to, co uznal za vhodné, co by mi mohlo nebo mělo udělat radost. Když jsem neměla radost, zlobil se na mě a udělal ze sebe nepochopeného, snaživého, obětujícího se partnera a ze mě divnou a nevděčnou cizinku.

„Nejsi normální...“ tvrdil. „Ty musíš být šťastná! Máš všechno! Všechno jsem ti dal! Máš dům, dobré jídlo, do kina chodíme, na večere. Co ještě chceš? To ti to nestačí? Vůbec tě nechápu! Snažím se. A ty jsi jak kýbl ledu!“ ničil mě svými výčitkami.

Dostal mě! Opravdu jsem si vyčítala, že jsem špatná a ubližuji mu a kazím mu život

„Proč nejsem šťastná?“ ptala jsem se sebe sama. „Mám takového jedinečného a úžasného muže. Jsem fakt divná a on to má se mnou těžké,“ litovala jsem ho a viděla, jak se trápí.

Styděla jsem se a cítila se provinile. Tak moc jsem se snažila se mu zavděčit. Předstírala jsem, že jsem šťastná. A takhle jsme to hráli stále dokola.

Musela jsem mu popsat celý den, co jsem dělala, na co jsem myslela, s kým se setkala. Nebyl to výraz zájmu o mě, ale strach z toho, že se věnuji něčemu, nad čím nemá kontrolu a moc.

Občas jsem zašla s Valentinou na kávu nebo na nákupy. Krásné chvíle s Danielovou dospívající dcerou. Učila mě italštinu. Varovala mě před ním.

„Nebudeš to mít s ním jednoduchý. Je svůj a chce mít všechno a všechny pod kontrolou. Moje máma to s ním vydržela do mého jednoho roku. A já se jí nedivím.“

S Vali jsem se nebavila o svém vztahu k Danielovi, ale ta přesto viděla, že moje oči jsou sklopené a sledují chodník. Už se neusmívají a nedívají se do dálky. Nehledí k nebi.

Daniel byl mistr v přetvařování. Svoje chyby neviděl, ty přehlížel. Moje vyzdvihoval. A v čem byl bravurní... obviňoval mě za své chyby, svá selhání a svou slabost.

„Kdyby ses chovala jinak, kdybys byla jiná, tak bych já nemusel takové chyby dělat. To dá rozum!“ říkával.

Příležitost obvinít mě z necitlivosti a nulové empatie nalézal pravidelně. Hádka většinou končila tak, že já se omlouvala, aniž bych udělala chybu.

„Kdybys byla jiná, kdybys se změnila, mohli jsme být šťastní. To dá rozum!“

Pociťovala jsem neustálou obavu a strach něco říct, aby si to nevyložil jinak. Vlastně vždy překroutil to, co jsem řekla. Ze situace jsem vždy vyšla minimálně jako ‚stupida‘ a on neoceněný chudáček. Bizarní byly situace, kdy mi vyčítal moji minulost, která se vlastně ani nestala. Ale vždy to, co se nestalo, mu ublížilo nejvíce. Na návštěvě v Čechách jsme si prohlíželi fotografie. Na jedné jsem byla já, moje kamarádka a její bratr. Celý den byl špatný a večer mi vyčetl:

„Uvědomuješ si vůbec, jak mi ubližuješ, když mi ukazuješ svoje bývalé partnery? Jak se mám asi cítit? Ponížila jsi mě! Fotku jsi měla schovat!“

„Co blázníš... To je Gábina s bráchou...“ neměla jsem co k tomu dodat. „Teď mám tebe a tebe miluji. Jsi můj jediný. No tak...“

„Lžeš, Terezo!“ obvinil mě Daniel. „To říkáš jen proto, abys mě uklidnila.“

„Tak co má udělat, abych tě přesvědčila, že je to pravda?“

„Pozdě! Teď už nic!“

Daniel mě neustále konfrontoval se svou nemocnou psychikou, se svými komplexy. Tenkrát jsem ještě nevěděla, o čem to všechno je. A kvůli němu jsem viděla chyby v sobě.

Po ročním soužití s ním jsem byla psychicky na dně. Vyděšená, unavená, apatická, ponížená a pociťující paralyzující strach v očekávání, co zase bude. Nazýval mě psychopatkou, která není v pořádku, která by se měla léčit. Často jsem slýchávala:

„Ty nejsi v pořádku! Takhle se normální člověk nechová. Měla bys se sebou něco dělat. Patříš na psychiatrii, ty chudinko!“

Asi měl částečně pravdu. Měla jsem pocuchané nervy, propukala jsem v pláč. Ale z něho a kvůli němu. Nárokoval si můj život, můj čas, mou energii, moje všechno. Chtěl, abych řešila pouze jeho potřeby, jeho problémy, jeho život. Byl přesvědčen, že proto jsem se narodila. Ustupovala jsem tak moc, že už jsem neměla kam.

Často mě zkoušel z historie, ze zeměpisu, z filozofie. Načetl si pár informací a pak kladl otázky. Připravil se tak, aby mě vždy nacytal na něčem, co nevím.

„Tak ty tohle nevíš? Ale to bys měla. Vůbec nechápu, jak jsi mohla vystudovat vysokou školu. V Česku asi není valná úroveň univerzit, co?“ triumfálně zhodnotil kvalitu českého školství.

Vtipné přitom bylo, že Daniel měl pouze základku. Ze střední zemědělské odešel.

„Byli tam samí blbci, teoretici,“ argumentoval. „O pěstování révy nic nevěděli. Ty nesmyly jsem nemohl poslouchat...“ chlubil se, že je tak dobrý, že se vše naučil sám. Všichni kolem byli blbci, jenom on byl autobus.

Ano, byl to narcis, který s druhými manipuloval. Se všemi. Neměl moc kamarádů a vztahy mu dlouho nevydržely, nanejvýš dva roky. Někdy jsem si říkala, že tento druh lidí není ani z naší planety, ale z jiné civilizace. Ať se to stalo jakkoli... chyběla mu empatie, soucit a laskavost. Vůbec se nedovedl vcítit do druhého a uvědomit si, co prožívá. Vůbec nedovedl pochopit, že když fyzicky nebo slovně napadne ženu, co se s ní děje. Vždy jen vnímal své emoce. Cítil pouze svoji bolest. Soucit měl pouze sám se sebou.

Oba jsme měli v hlavě bludy. Nikdy za nic necítil vinu, ačkoli měl, a já zase cítila vinu úplně za všechno, i když jsem neměla důvod. Skutečně jsme se skvěle doplňovali. Měl to být krásný výlet do místních kopců s krásnou přírodní scénérií. Rádi jsme si dělali piknik a pohodu. Já měla na starosti jídlo a on technické vybavení. Při příjezdu na místo se začal shánět po dalekohledu.

„Kde je dalekohled? Kam jsi ho dala?“ nervózně prohlížel kufr auta, kde bylo všechno možné.

„Přeci jsem ti ho podávala. Někam jsi ho dal...“ odpověděla jsem klidně, přesto mě překvapila jeho reakce.

„Ty mi nemáš co podávat! Když to máš v ruce, máš to dát na to místo ty! Nemůžu taky na všechno myslet! Dávala jsi mi ho vůbec?!“ reagoval, jako by mu šlo o život.

Tak moc se bál, že by mohlo vyjít najevo, že neví, kam ten dalekohled dal, nedejbože, že by ho náhodou ztratil. Vůbec neuměl přiznat chybu. V jeho slovníku vůbec nebyla věta: ‚Promiň, udělal jsem chybu.‘ Vše, co se nepovedlo, byla moje chyba. Dokonce jeho selhání, opomenutí. Tak velkou úzkostí trpěl!

Co je vlastně na prožívání viny tak špatného? Když jsme byli malé děti a provedly něco, co se nemá, a tím způsobili někomu újmu, zastydělí jsme se a začali se cítit provinile. Třeba když jsme počmáraly konferenční stolek. Zastydíme se a chvilkově pocítíme vinu. Ale pokud jsou rodiče dostatečně zralí, dítěti vysvětlí, že se tohle nedělá. Stolek není na kreslení. Dítěti se nabídne řešení, stolek se umyje a na kreslení dostane podložku s dostatkem papírů.

Tak to prostě je, že každá chyba, pochybení, selhání – jakkoli to nazveme – má v sobě zkušenost a řešení. Jenže. Mnoho rodičů to řeší jinak. Vynadá dítěti, dá mu výprask, zostudí ho a poníží. Při tomto postupu se dítě nedozví správné řešení situace. Co se naučí dítě, které se nenaučí prožívat vinu bezpečně? Začne se jí vyhýbat. A tak – pokud nastane situace, která by mohla ukázat na chybu – okamžitě zaútočí na někoho jiného a obviní ho. Nechce prožívat vinu, je to pro dítě i dospělého tak zraňující, že raději devastuje ostatní kolem předáváním zodpovědnosti za své vlastní pochybení.

A jak jsem to měla já? Při hádce jsem zodpovědnost vzala na sebe. Raději jsem se cítila vinná, než bych šla do sporu. Jen aby byl klid.

„Máš pravdu, měla jsme to dát rovnou do auta. Jsem hrozná, já vím.“

Ani jeden jsme se v tom necítili dobře. Nebyl schopen prožívat vinu a převzít zodpovědnost za určité situace. Nikdy se ze svých chyb nepoučil. Nikdy žádnou totiž neudělal. Vždy ukázal na mě. A já se cítila čím dál tím víc deptaná a poškozovaná. Já prožívala vinu neustále. Není divu, prožívala jsem ji za dva.

Ani jedna strategie nebyla dobrá.

Postupně jsem cítila, jak ze mě vyprchává sám život. Radost, láska, tvořivost. Má vnitřní síla, energie a lidská důstojnost, kterou si dávno přivlastnil Daniel. To lidské, to krásné mi vyrval z mé duše, aby zpět do mě vložil své pochybnosti, strachy, komplexy a méněcennosti.

Ano, ztratila jsem sama sebe, svoji sebeúctu, radost, důstojnost. Vše bylo v mlze a já se v ní ztratila. Nevěděla jsem kam jít, proto jsem jen stála. Nic jsem neříkala, neboť jsem neměla slov na to, jak popsat, jak mi je.

„Pochopila jsem jeho slovník. Když říkal ‚miluji tě‘ znamenalo to ‚potřebuji tě, abych se cítil lépe, abys uspokojovala mé potřeby... potřebuji tě jako rezervoár energie pro sebe... miluji, jak tě ovládám, mám nad tebou moc a kontrolu... vím, jak v tobě vyvolat strach, pocit viny, méněcennost, a ty se pak snažíš obhájit se, zavděčit se... líbí se mi, jak jsi zmatená, jak hledáš chybu v sobě... a čím hůře je tobě, tím lépe je mně...“

Nikdy jsem si nemyslela, že milování mezi partnery se může snížit na úroveň uspokojení potřeby jednoho na úkor druhého. Byla jsem mu po vůli, kdykoli potřeboval. Několikrát jsem vyzkoušela odmítnout, ale ten teror a nátlak mi opravdu za to nestál. Byl mnohem horší než si počkat, až si uleví. Cítila jsme se jako jeho sexuální hračka. Nedbal na to, že si sex s ním neužívám. Některé páry hrají v sexu role. Domluví si předem obsah hry, tedy co chtějí zažít, připraví si různé vzrušující scénáře a situace ... někdy i dost drsné. Domluví si jasné hranice i možnost přerušení hry vyřknutím slova ‚STOP‘. A druhý partner to respektuje. Já ty situace

zažívala, aniž bych po nich toužila. Chtěl se ‚milovat‘, kde se jen dalo. V lese, na poli, v noci na procházce, na parkovišti v autě. Já ale neměla možnost říct ‚STOP! Tohle už nechci a takhle to nechci!‘ Ostatně, i kdybych mu to řekla, jemu by to bylo jedno.

Přemýšlela jsem, zda jsem kdy v životě potkala tak bezcitného a do sebe zahleděného člověka. Matně jsem vzpomínala na hodiny z psychopatologie. Fascinovalo mě a zároveň děsilo, jaké poruchy osobnosti existují. Patologické osobnosti, s tendencí manipulovat, egocentričtí, bez empatie, soucitu, s náhlými výbuchy vzteku až násilí vytvářejí toxické a nefunkční vztahy. Vyhlédnou si svoji oběť a tu ždímají až do poslední kapky její energie a síly. Pak ji ničí a někdy i zničí. Hrají si s ní jako kočka s myší. Manipulátoři.

Ve své naivitě jsem si myslela, že tento druh lidí žije na uzavřeném oddělení ústavů, aby neubližovali druhým. Jak velice jsme se mýlila.

Milují vzbuzovat strach, vinu, přehazují na nás zodpovědnost za svoje problémy, vzbuzují v nás méněcennost, nejistotu a milují, když se vztekáme. Obhajujeme se, vysvětlujeme. Chceme se zavděčit. Ale je to marné, je to marné, je to marné. Vědí, kde jsou naše slabiny a ty využívají na 100 %. Zatahují nás do svých lží a pokroucené reality. Chtějí kontrolovat naše citění, myšlení, chování, celý náš život, a to bez našeho svolení. Je to možné? Žiji s psychopatem! A jak se mu teda bránit? Jak jsem tomu přispěla já, že jsem si ho přitáhla do života? Byla jsem prostředek k jeho potřebám! O mě mu skutečně vůbec nešlo. Ale proč si vlastně vybral mě? Cítil, že s ním budu hrát tuto hru? Věděl, že mu skočím na jeho léčku? Věděl, že mu budu po vůli? Jak mohl tušit, že mám nízkou sebeúctu a zmatek v pojmech jako láska, úcta, respekt? Musel to ze mě cítit stejně, jako já cítila z něho, že to může být jízda.

Jak je možné, že prvotní pocity tam na baru jsou tak podobné pocitům, které zažívám nyní, ale s láskou nemají nic společného? Tluče mi srdce, cítím tlak kolem žaludku, v žilách cítím adrenalin a ve svalech zvláštní pnutí. Nebyla to láska. Mé tělo a podvědomí mi hlásaly:

„Tento muž ti otevře tvoje slabá místa, tvé nefunkční destruktivní programy a pomůže ti uvědomit si je a změnit je. Poníží tě, abys našla svoji sebeúctu. Vezme ti energii, abys v sobě našla vnitřní sílu. Vezme ti lásku, aby ses naučila sama sebe milovat. Bude ti lhát o tobě, o sobě, o lásce, abys našla skutečnou pravdu.“

Dnes jsem ráda, že jsem zažila a přežila zkušenost s Danielem. Naplánovala jsem útěk a uskutečnila ho. Vrátila jsem se do Čech. Do Prahy. Z Itálie jsem se vrátila jako prázdná schránka – jako tělo bez duše. Bylo na mně, abych si vše vzala zpět a začala znova žít.

Je věk, ve kterém žena musí být krásná, aby byla milovaná... A pak přijde věk, kdy musí být milovaná, aby byla krásná.

Příběh 3.

Ona, atraktivní blondýna, velmi inteligentní, něco přes čtyřicet. On si ji vzal za manželku, aby měl vedle sebe někoho pro reprezentaci a pro podporu svého podnikání. Víte, jak to je na začátku vztahu! Měl jasnou představu, jak bude fungovat jeho manželka. Podporující, pečující, milá, neodporující a přitažlivá, chytrá kráska, kterou mu budou všichni závidět.

On, na pokraji rozvodu s první manželkou, investor do nemovitostí, s přesahem do politiky. Prostě zajímavý týpek s dobrou finanční perspektivou. Žádné dlouhé chození. Již po pár měsících Luboš požádal Ivu o ruku. Překotná svatba. Už aby měli jeden druhého jistého! Prostě rychlý obchod. Ona si ho brala, protože ji chtěl, a on, aby byla jeho.

Po 3 letech jejich vztah skomíral. Oba byli nespokojení a žili vedle sebe, ne spolu. Luboš jezdil pracovně do zahraničí a Iva se vrátila ke své původní profesi profesorky na univerzitě.

Iva o vztah přesto nechtěla přijít. Pro ženu je to nehezka představa, že je opuštěná, nemilovaná, nechtěná – to je to nejhorší.

Připravovala se na přednášku pro studenty. V listopadu je na univerzitě nejvíce práce. Vtom zazvonil mobil a na displeji se mihotala fotka jejího manžela:

„Lásko, chci, abys za mnou přijela do Španělska. Je mi smutno a cítím se osamělý.“

Ivou projel prudký chaos a začala v duchu přemýšlet:

„Proč mi tohle dělá? Několikrát jsem mu vysvětlovala, že nemohu v tomto termínu přijet. Prostě mě z univerzity nepustí, mám své závazky. Vždyť jsme se domluvili, že s ním pojedu po Novém roce a vyjednáme si on-line konzultace... Co to má znamenat? Proč?!“ přemítala.

„No, já bych moc ráda, ale vždyť víš, že to teď nejde...“ oponovala. „Pojedu s tebou až za ty dva měsíce, jak jsme se domlouvali!“

V telefonu bylo dlouho ticho. Ivu zaplavil stud a pocit viny, že ho tam nechává samotného. Věděla, že kdyby odjela, dokázala by Lubošovi svoji oddanost a lásku k němu. Tolikrát to udělala. Dnes už nechtěla.

„Dobře, jak myslíš!“ utnul ji Luboš. „Hlavně že znáš své priority. Ale za dva měsíce už za mnou nikam jezdit nemusíš!“

Vina. Styděla se, že udělala něco hrozného. Ublížila mu. Nevyhověla, a přitom měla! Cítila se jako na lavici obžalovaných – jako by na ni všichni křičeli:

„Co jsi to udělala?! Ty jsi nevyhověla?! On tě přeci žádal a očekával, že se podvolíš! Co sis to dovolila! Jsi zlá a necitelná! Jsi sobecká a myslíš jen na sebe. Opustíš tě! Nestojíš za nic! On ti dal šanci a ty jsi ji nevyužila! Nejsi správná manželka!“

Když tak Iva přemýšlela, kde se vzaly ty hlasy, které slyšela na lavici obžalovaných, uvědomila si, že je důvěrně zná. Z dětství. Ze školy. Pak ty hlasy přijala za své, a staly se jejími přesvědčeními, která řídila její život. Takhle se to odvíjelo v Ivině hlavě, přestože racionálně věděla, že to není pravda.

Iva otevřela okno, aby se zhluboka nadechla. Bylo předjaří a vzduch voněl příslibem nového života. Potřebovala kyslík, jinak měla pocit, že se jí rozskočí hlava na tisíc kousků. Dýchala zhluboka, potrebovala toho tolik pochopit. Pomyslela si:

„Celý život jsem se dusila. Nedovolila jsem si pořádně se nadechnout. Všichni žijeme život dopředu, ale pochopíme ho až zpětně. Kde jen jsem tu větu četla?“

Iva měla dokonalé dětství. Měla dokonalé rodiče. Skvělého bratra. Bydleli v dokonalém domě v centru města. Život celé rodiny se odvíjel podle jasných pravidel a logických nařízení. Všem bylo jasné, co je dobré, a co ne. Každíčká věc měla své místo. A každý člen rodiny měl jasnou roli. Každý přesně věděl, jak se má chovat, co má dělat, a hlavně, co se od něho očekává. V rodině vládl patriarchát a ženy se staraly o muže. A Iva jako dcera měla za povinnost dělat radost svým rodičům a pomáhat bratrovi... Především však poslouchat rodiče. Vzpomněla si, jak jednou přišel bratr domů a oznámil, že dostal stipendium v Holandsku.

Okamžitě začali s matkou pobíhat po bytě a připravovat vše potřebné. Když Iva odjížděla na výměnný pobyt do Německa, nikdo jí nepomáhal. To musela zvládnout sama.

„To je ale hodná holčička... Jak se způsobně chová a nezlobí,“ říkali lidé.

A její rodiče se dmuli pýchou, jak dobře vychovali svoji holčičku. Byli pyšní na sebe. Iva byla vizitka jejich rodičovských schopností. Rodinka vypadala idylicky, ale nebylo tomu tak. Iva byla poslušná ze strachu.

„Rodiče moji výchovu vnímali jako výhru, protože se mnou nebyly problémy. Ale pro mě samotnou to byla do života tíha. Jako malé děvčátko – a pak i jako dospělá žena – jsem nabyla přesvědčení, že jsem tady proto, abych naplnila potřeby všech kolem sebe. Snažila jsem se udělat šťastnými ostatní. Nejdříve rodiče, pak učitelky a spolužáky, kolegy v práci a nakonec i manžela. Moje heslo bylo: vyhovět a udělat, co druhým na očích vidím... a někdy o něco více. A od druhých jsem nechtěla nic víc než trochu lásky.“

Ve vztahu byla Iva vždy tou, která ustupovala. Potlačovala svoje potřeby a touhu žít svým způsobem. Cítila, že to není správné. Pralo se to v ní. Malá holčička uvnitř křičela – musíš být hodná, jen tak tě budou mít rádi –, ale ta dospělá Iva už nechtěla. Už nechtěla dávat manželovy potřeby před ty své. Už nechtěla, aby on byl pro ni důležitější než ona sama. Pokud přistoupila na jeho požadavky, vždy si ublížila. Šla proti sobě. Jen a jen proto, aby se mu zavděčila a dala mu důkaz lásky. Důkaz? Lásky?

Zdával se jí sen. Sen o ženě, která žila kdysi dávno, možná ve středověku, a kdesi daleko. Tehdy ženy přišly o svou sílu a byly závislé na mužích. Ona byla sama. Ztratila muže a neměla otce, bratra, syna, který by jí pomohl. Nikdo ji nechránil a ani nepomohl. V té době a v té krajině to znamenalo smrt. V tom snu zemřela. Umírala sama, bez lásky a bez pomoci. Uvědomila si, že s tou ženou byla spojená. Cítila její strach o holý život. A strach té ženy se stal Iviným strachem. Strachem o holý život. Tento strach ji nutil, aby druhým sloužila. Obzvláště mužům. Obětovala sama sebe pro blaho druhých a očekávala, že oni ji toho strachu zbaví. Očekávala, že ji zachrání, že jí dají podporu a lásku. Obětováním se druhým si chtěla zasloužit život sám. Někde hluboko v nás má každá žena tento podvědomý strach.

Iva si často připadala jako narkomanka. Ta nutková potřeba někomu posloužit! Kdykoli to udělala, přišlo okamžité vnitřní blaho, jako by si právě šlehla dávku do žíly. Až pak se v její hlavě rozeznělo ono „zasloužím si žít“. Věděla, že takové chování devastuje ji a všechny její vztahy.

Dlouho byla sama. Nevdala se. Její vztahy končily katastrofálně. Jediný Luboš si ji vzal a udělal ji manželkou. Už neměla punc svobodné ženy. To byla pro ni výhra. Ale zároveň se v ní probouzela rebelka, která nechtěla respektovat chování „hodné holčičky“.

Krátce po svatbě opustila svou práci a převzala penzion, jak si Luboš přál. Byl to malý, útulný penzion v centru města. Dělal tam všechno. Recepční, provozní, zásobovačku, kavárnici, uklízečku. Omezila své přátele, všechny koníčky a věnovala se jenom manželovi a společnému podnikání, jak si Luboš přál. Neustále ji upozorňoval na chyby. Poučoval ji, jak má dělat kávu, jak má uklízet, jak nejlépe připravit snídani pro hosty a jak s nimi komunikovat.

„To proto, abys byla lepší,“ vždy sebevědomě dodal.

Iva takhle fungovala až do doby, než zkolabovala. Luboš ji našel večer v kavárně. Seděla na židli a usedavě plakala.

„Už nemůžu, já tu práci nenávidím,“ promluvila slabým hlasem k Lubošovi. „Připadám si jako prázdná láhev. Nechci už uklízet a řešit naprosto banální stížnosti hostů.“

Luboše to našťvalo.

„A to se chceš vrátit na univerzitu? Budeš dojíždět tři dny v týdnu do Prahy? Zas nebudeš doma? Pension máš dvě stě metrů od baráku!“

Bylo znát, že byl zklamaný.

„Jak mám vydržet náš vztah, když na mě pořád hledáš chyby?“ ptala se Iva.

„... mně...“

Jejich vztah nebyl dobrý. Oba měli naprosto jinou představu o tom, jak bude fungovat ten druhý. Jeden z druhého byli zklamaní.

Luboš si vzal několik týdnů na rozmyšlenou, a když přiletěl ze služební cesty, vážně si s Ivou chtěl promluvit:

„Náš vztah nemá perspektivu a já se rozhodl, že v něm nechci pokračovat. Bude lepší, když se rozvedeme. Byt ti nechám.“

Iva naprázdno polkla. Znělo to jako rozsudek. Na tohle nebyla připravená. Najednou si uvědomila, že nechce být opuštěná a nechtěná, že je to pro ni snad ještě horší než žít ve špatném manželství.

Postavil ji před hotovou věc. Vůbec se jí neptal na její názor. Ale ona chtěla ten vztah zpátky! Byla ochotná se přizpůsobit, komunikovat více, udělat pro něj cokoli. Jen ne rozvod! Znovu se v ní ozval ten strach o život. Luboš měl několik měsíců náskok. Rozhodl se pro rozvod a prošel procesem smutku nad ztrátou vztahu, ale hlavně nad ztrátou iluzí. Na Ivu čekalo těžké období.

Sama byla překvapená, že po čtrnácti dnech smutku, strachu, vzteku, samoty a deprese se začala cítit tak nějak lépe. Přestala mít takový všudypřítomný pocit, že něco dělá špatně, že ona je vlastně ta špatná a že by měla být naprosto jiná, a hlavně by se měla chovat jinak, jak jí bylo předkládáno Lubošem. Najednou mohla být sama sebou. Jak si nedovedla představit, že bude sama, tak se jí najednou tato představa začínala líbit. Změnila šatník. Obvolala přátele. Začala o sebe více dbát. Více se smát. Více žít.

Nejraději sedávala u pracovního stolu s výhledem na balkón. Milovala avokádo s citrónem a bezový čaj s medem. To byl její rituál pro každé ráno. Naučila se meditovat. Vnímala barvu avokáda a vnímala chuť každého sousta. Lahodná a kyselká laskomina. Než se napila, pohladila hrnek s tulipánem a přivoněla k čaji. Čaj podržela v ústech, poválela po patře jako znalec vína a pak teprve s požitkem polkla. Poradila jí to psycholožka. Dobrý způsob, jak se odpoutat od negativních myšlenek. Stejně jí to nedalo a přemýšlela, jaký vztah měla s Lubošem.

„Dalo se s tím ještě něco dělat? Mohla jsem vztah ještě zachránit? Kdybych za ním jela do Španělska, bylo by vše lepší? Na jak dlouho? Chtěla jsem vůbec ten vztah? Byla jsem v něm šťastná? Proč jsem vlastně lpěla na něčem, co nebylo dobré?“

Ráda si zaznamenávala svoje myšlenky. Vzala do ruky modrý deník a začala psát:

„Proč ve vztahu dávám vždycky víc?“

Dělala všechno proto, aby byl její partner spokojený. Vždy byl její prioritou. Vše odložila či zrušila, jen aby mohla být s ním. Opustila svůj životní styl, své přátele, omezila své koníčky. Začala se chovat jinak. Vařila, pečovala, starala se, byla ozdobou, rádkyní a vrbou, i když to pro ni nebylo přirozené. Opustila akademické prostředí, aby mu byla k dispozici. Dělala mu pomyšlení. Opravdu jí na něm záleželo. Chtěla, aby s ní byl spokojený. A vše by bývalo bylo v pořádku, kdyby to dělal také. Ale on se k ní tak nechoval.

Po svatbě nic ve svém životě nezměnil. Pouze ženu. Nadále budoval své podnikání, měl stejné kamarády, stejně se choval a chtěl mít stejný servis, jako s první manželkou. Chtěl po Ivě, aby se vzdala všeho, a na oplátku jí nedal nic z toho, po čem toužila ona. Snad jen lejtstro, že je vdaná.

V jejich vztahu byla jediná, kdo se snažil. Stále dokola si tak kladla otázku:

„Proč se o mě nestará tak, jak se starám já o něj? Co dělám špatně? Kde jsem udělala chybu?“

Člověk si většinou neváží toho, co dostává snadno, jednoduše, lehce. Bere to jako samozřejmost. O co se nemusí snažit, vynaložit energii na získání, to ztrácí hodnotu. Je to standard. Vztahuje se to nejen na věci, ale i na vztahy.

„Můj příští muž si musí pozici ‚středobod mého života‘ získat. Musím mu ukázat, kde jsou mé hranice. Nebudu je překračovat, abych si domněle a nakrátko získala jeho lásku, pozornost, uznání, abych kladla jeho výš než sebe a svoje potřeby potlačovala.“

Do vztahu stále vkládala energii, aniž by získala cokoli zpět z jeho strany. Velmi rychle si zvykl na benefity, které mu poskytovala, které mu vztah s ní přinášel.

„Marně jsem očekávala, že si Luboš uvědomí, jak úžasná jsem žena, jaké mám kvality. Že si uvědomí, jak se chová on sám, a změní se. Tak moc jsem si přála, aby mi i on projevil pozornost, přízeň a lásku. Plýtvala jsem ale časem a energií.“

Luboš přesně věděl, co ona chce a jaké má potřeby. Domluvili si pravidla vztahu. Vše odkýval, odsouhlasil. Nicméně nadále se choval lhostejně a přezíravě. Neuvedomil si, koho má doma. Uvedomil si to, když o ni přišel. Mnoho let hráli spolu hru „začnu se snažit, až se přestaneš snažit ty“.

„Několikrát jsme se rozešli. Já jsem odešla. A chování Luboše se najednou změnilo jak mávnutím kouzelného proutku. Najednou začal projevovat přízeň, zajímal se a chtěl mě získat zpět. Chtěl šanci a sliboval, že se jeho chování vůči mně změní. Chtěla jsem tomu věřit, a tak jsem uvěřila. Je lákavé slyšet, že mě potřebuje a nedokáže beze mě žít! Ale realita byla vždy mnohem tvrdší. Nesnažil se získat mě; snažil se získat všechny ty služby a benefity, které jsem mu poskytovala. Ztráta toho všeho změnila jeho chování, ale jenom nakrátko.“

Jak důležité je rozlišovat, zda partner chce ženu pro její jedinečnost, nebo chce jen to, co mu v životě poskytuje. Pokud partner projevuje pozornost ve chvílích, kdy o ženu přijde, je to jasný signál, že nejde o ni.

Luboš už nechtěl ani Ivy, ani to, co mu poskytovala. Našel si náhradu – mladší verzi Ivy. Přizpůsobivou a tvárnou. Takovou, která ho bude obdivovat i za to, že nastartuje auto. Takovou, která se vždy přizpůsobí a svému manželovi vytvoří takové zázemí, aby on mohl spokojeně pracovat a vydělávat peníze. Takovou, která ho nebude zbytečně otravovat svými problémy. Prostě takovou, která se přizpůsobí a basta!

Uzavřela kapitolu. Zavřela deník. Ukončila jednu etapu svého života.